

این کتاب بخاری: ظهور العنبر

والله این کتاب ظهور
در این مسئله ظهور در این بین
مرد علی بن مسهر



در این مسئله ظهور در این بین
مرد علی بن مسهر

B-225

این کتاب در این مسئله ظهور در این بین
مرد علی بن مسهر

RAR

92

این کتاب در این مسئله ظهور در این بین
مرد علی بن مسهر

من حروف العينة والهمزة والتضعيف اما الشكلي

الهمزة فان كان ما ضمه على فعل مفتوح العين

فمضارع يفعل بضم العين او يفعل بكسر العين

نحوه فيضرب ويضرب في فعل

بفتح العين اذا كان عين فعلا او لام حرفا

من حروف الحلق وهي ستة الهمزة والحاء

والآء والعين والغين والهاء نحو سأل

سأل ومنع بمنع واللام بآب بآب

فان فعل كسب بضم السين وادى بفتح الدال ففعل كسب بضم السين وادى بفتح الدال ففعل كسب بضم السين وادى بفتح الدال

من حروف العينة والهمزة والتضعيف اما الشكلي

وَأَنَّ كَانَ مَاضِيَةً عَلَى فَعَلٍ مَكْشُورٍ الْعَيْنِ

فَمُضَارِعَةٌ يَفْعَلُ الْعَيْنِ مَخُوعٌ سَلِمَ يَفْعَلُ

وَيَفْعَلُ بِكَ الْعَيْنِ إِذَا كَانَ مَثَلًا لِمَا

وَرِثَ يَرِثُ الْأَمَاشِدُ مِنْ مَخُوعٍ

حَسْبُكَ وَحَسْبُكَ وَأَنَّ كَانَ
مَاضِيَةً عَلَى فَعَلٍ مَكْشُورٍ الْعَيْنِ وَضَدُ

يَفْعَلُ يَضُمُّ الْعَيْنِ مَخُوعٌ حَسْبُكَ

وَرِثَ

وكرهتم بغيركم واخوانه واما الربا فبغيركم
 وكرهتم بغيركم واخوانه واما الربا فبغيركم

فبغيركم فعل كسر حرج وحررت وخرجوا

واما التلاني المزب في فبغيركم

انما الاول ما كان ما فيه عسلى
 انما الاول ما كان ما فيه عسلى

احرف كاعل افعالا نحو اكرم كسر

ومعمل تفعللا نحو كسر تفريحا
 ومعمل تفعللا نحو كسر تفريحا

نحو قاتل مغناك وقتلا وقتلا والثاني
 نحو قاتل مغناك وقتلا وقتلا والثاني

ما كان ما فيه على حرف اما اوله الثاني

مثل يُفعل فَعْلًا نحو تَكْسِرُ تَكْسِيرًا

تفعل تفعلًا نحو تباعد تباعدًا واما اوله

الجزء مثل انفعل انفعالًا نحو انقطع انقطاعًا

انفعل انفعالًا نحو اجتمع اجتماعًا

انفعل انفعالًا نحو اجتمع اجتماعًا وانفعل انفعالًا

وانت ما كان ما فيه على ستة احرف مثل استفعا استفعا

نحو استخرج استخرجًا واستخرج استخرجًا واستخرج استخرجًا

محل

١٢

الفاعل
المفعول به
نقولك حسن زيد وسبحي لما وغيره
او ما غير سيقوه هو الذي لم يجر ومن

في المثال في الجرد بتضعيف العين او بالهمزة كقولك فحسبت
اب تفضل ابن تفضل افعل ١٢

او احدثا ونحو حرف الجر في الكل نحو قسبت برزيد واطلقت

فصل في امثلة تصرف هذه الافعال ان اما في ضمي فهو

الفعل الذي وان على متعدي ووجهه في الزمان او في المكان
اب الفاعل بالهاء الذي ١٢

فاللبي للفاعل منه كان اوله مفتوحا او كان اوله

محو

اب الفاعل بالهاء الذي ١٢

للمفعول به
نقولك
١٢

مُتَّكِئِينَ مَعَهُمْ قُلْ لَا تَعْلَمُ أَلَمُ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

نَصْرًا لَكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

نَصْرًا لَكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

وَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

وَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

وَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

وَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ نَصْرًا مِنْ رَبِّكُمْ

فانما هو من نصركم
من الله والفرق بين
نصركم من الله
ونصركم من الله

باب

للمتكلم وحده والنون له اذا كان موحداً وان لم يكن

مفرداً كان او مشئياً او مجموعاً مذكراً كان او مؤنثاً

وللغائبية المفردة والثنائية والياء للغائب المذكر

مفرداً او مشئياً او مجموعاً ويجمع المؤنث الغائبة وهو

بصالح الحال والاستقبال نقول **لَفَعْلُ اِنَّ** ونحوه

وبما صرنا **لَفَعْلُ فَعَمَ** وبسمي **لَمَفْعُ** فاذا او حلت

عليه بن او سوف فقلت **لَسَفْعُ** او سوف **لَفَعْلُ**

أخص بهما الاستقبال وإذا أدخلت عليه لام شد

أخص بهما الحال كقولك أنت لي كلوبن الممام

أخص بهما التثنية فالتثنية للفاعل من كان

الفاعل
المتعلق بالذات

حرف المضارعة منه مفتوحا إذا كان ماضية على

اربعة احرف فان حرف المضارعة من يكون مضموم

مستحوية حرج وتكبرم وتبعاني وتقرح وعلامتها

الاربعة للفاعل كون الحرف التي ما قبلها كسورا

الوجه

أما ما لم يفعل بضم الباء فنظراً بضم النون

إلى آخره ونس على هذا البصر بفتح الباء وبفتح الخاء و

بكرهم وبفتايل بفتح الفاء وبفتايل بفتح الفاء وبفتايل بفتح الفاء

وبفتايل بفتح الفاء وبفتايل بفتح الفاء وبفتايل بفتح الفاء

وبفتايل بفتح الفاء وبفتايل بفتح الفاء وبفتايل بفتح الفاء

حرف المضارع من مضموم ما وما قبل آخره مفتوح

نحو يمشي بضم الميم ونظراً إلى آخره وكذا يمشي بفتح الميم

الوجه
بفتح الباء
بفتح النون
بفتح الخاء
بفتح الدال

أن كان مفتوحاً في الأصل في عليه
والأصل لم يفتل الباء بالفتح في
المضارع الذي هو الفعل
الماضي

ونقط الثمان سوي تون جمع المائتين

تَقُولُ إِنَّ جَفْرًا لَنَا نَبْقُرُ الْإِنْفِ وَأَلْفَا

الَّذِينَ يَرْتَدُّونَ فِي الْأَعْيَابِ يَنْزَعُ عَنْهُمْ إِصْرُهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

وَنَذِّكُكَ لِيَعْلَمَ وَيُبْدِي حَرْجَ وَغَيْرِهَا وَمَسْئَلَةَ الْغَائِبَةِ فَقَدْ

فِي هِيَ الْغَائِبِ لَا يَنْصُرُ لَانْصُرُوا إِلَيْكُمْ وَفِي هِيَ

الحاضر لا تنفر لا تنفر لا تنفر و همكنا قيا سي ابراهيم الله و امان الله

و هو الذي جاء به جابر على لفظ المضارع المجزوم فان كان ما بعده

1122



حرف المضارعة منه مني كما فتق من حرف المضارعة
 ليس بهذا حرفاً

وفا في بصورة الباء في مجزوما فنقول سيب في

الامرا الحان من ند حنة وخرج وخرج وخرج وخرج

وهي من وصله القول في شرح وذا في وكسر في

وان كان ما بعد حرف المضارعة ساكناً فمخفف

منه حرف المضارعة رثاني بصورة الباء في

مجزوماً مزيداً في اوله همزة وصل مسورة الان
 قد يكون هذا في مزج

بالح

بعض الناس

يافتح

يكون عين المضارع من مضبوا قسما بقول النضر
أيضاً المضارع من مضبوا قسما بقول النضر

النضرا النضرا النضرا النضرا النضرا النضرا

النضرا النضرا النضرا النضرا النضرا النضرا

وافتحوا ههنا أكرم بناء على الواصل في ضل العلى

يكرم ما كرم وأعلم أنه إذا اجتمعت نادان في الجمل

مضارع أفعل وأفعّل وتفعّل فيجوز أنسابها نحو

تجيب وتقابل وتذكر وتكون حذف أحدها كما في

فان صدقوا في واثاقهم فليؤلفوا

فَأَرْسَلَ صَادًا أَوْطًا، أَوْطًا، فَقَلِبْتُ نَامُودًا

طَاءَ فَنَقُولُ فِيهِ اِفْعَلْ مِنَ الصَّحِيحِ اِصْطَحَ وَمِنْ الْقُرْبِ
وَالدَّهْلِ اِصْنَعْ

الْقِسْمُ الرَّابِعُ فِي الطَّرِيقِ وَطَرْدِ مَنْ فِيهِ الظُّلْمُ وَالظُّلْمُ وَكَذَلِكَ

جمع منس فان نحو يقطع فهو مصطلي وواو مصطلي المنة

إِصْطَلَحَ وَالنَّبِيُّ عَنْهُ الصَّلَاةُ وَمَتَى كَانَ فَأَوْفِئْهُ دَالًا

وَذَا لَأُورَاوَقُفَاتِ نَاوُهُ وَالْأَفْقُولُ فِي أَفْعُلْ

كتاب القواعد

١٧

هذا الكتاب من كتب القواعد
التي هي من كتب القواعد
التي هي من كتب القواعد

هذا الكتاب من كتب القواعد

وتلقى الفعل غير الماضي والحال فومان التثنية

خفيفة مكنته والآخرى ثقيلة فتوجب الان في تخفيف

هو هو فعل الاثنين وجماعته التثنية وكسورة فيها

هذا نسخا لرفعت اللامتين ووزنهما في التثنية

فمنه خل الفاعلون جمع المؤنث للفصل بين

المؤنث ولا يدخلها التحقيق لانه يلزم

البدل كان متبوعا

الانقلاب كين على صده غير حده فان النفا كين

انا يجوز اذا كان الاول حرف مد والثنائي

مد فاسخو دابة وتحذف من السفل معها السون الب

في الاملنة الخمسة وهي يفتلون وتفتلون

وتفتلون وتفتلون وتحذف وا وتفتلون ووا

تفتلون ووا تفتلين الازد تفتح ما قبلها نحو لا تخشون

وتفتلون فاما تفتلين وتفتح لزم الفعل كان محل الواحدة

ولهم

الانقلاب كين على صده غير حده فان النفا كين
انا يجوز اذا كان الاول حرف مد والثنائي
مد فاسخو دابة وتحذف من السفل معها السون الب
في الاملنة الخمسة وهي يفتلون وتفتلون
وتفتلون وتفتلون وتحذف وا وتفتلون ووا
تفتلون ووا تفتلين الازد تفتح ما قبلها نحو لا تخشون
وتفتلون فاما تفتلين وتفتح لزم الفعل كان محل الواحدة

الانقلاب كين على صده غير حده فان النفا كين
انا يجوز اذا كان الاول حرف مد والثنائي
مد فاسخو دابة وتحذف من السفل معها السون الب
في الاملنة الخمسة وهي يفتلون وتفتلون
وتفتلون وتفتلون وتحذف وا وتفتلون ووا
تفتلون ووا تفتلين الازد تفتح ما قبلها نحو لا تخشون
وتفتلون فاما تفتلين وتفتح لزم الفعل كان محل الواحدة

الانقلاب كين على صده غير حده فان النفا كين
انا يجوز اذا كان الاول حرف مد والثنائي
مد فاسخو دابة وتحذف من السفل معها السون الب
في الاملنة الخمسة وهي يفتلون وتفتلون
وتفتلون وتفتلون وتحذف وا وتفتلون ووا
تفتلون ووا تفتلين الازد تفتح ما قبلها نحو لا تخشون
وتفتلون فاما تفتلين وتفتح لزم الفعل كان محل الواحدة

وَنَسَمُ إِذَا كَانَ فَعْلُ جَاعَةٍ الذَّكُورِ وَيَسَمُ إِذَا كَانَ

فَعْلُ وَاحِدَةٍ الْمَخَاطِبَةِ فَقِيْلَ فِي أَمْرِ الْعَالِيَةِ كَذَا

النَّقِيْبَةُ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ

لِيَقْرُنَ تَابَ الْقُرْنُ لِيَقْرُنَ وَبِالنَّقِيْبَةِ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ

لِيَقْرُنَ فِي أَمْرِ الْخَاطِبَةِ كَذَا لِيَقْرُنَ النَّقِيْبَةُ لِيَقْرُنَ

لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ

لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ لِيَقْرُنَ وَقِيْلَ هَذَا الظَّاهِرُ مِنْ

بولغ

اضربان اضرب الى اخره اما اسم الفاعل

والفعل من السند المجرد فالله ان يجر اسم الفاعل

منه على فاعل تقول ناصران ناصرون ناصرة

ناصران ناصرات نواصر اسم مفعول منه على مفعول

منصور منصوران منصورون منصوره منصوبات

منصوبات مناصير ونقول ممرور ممرور ممرور

ممرور ممرور ممرور ممرور

ممرور ممرور ممرور ممرور

ممرور ممرور ممرور ممرور

ایم ایف سی

فشی و جمع و تذکر و نوشت لکھنوی مہندس بحرف

الحرف لاء المفعول وفعل قد می معنی الفاعل کا رجم

معنى الزم ومعنى المقبول كما انفس بمعنى المستوفى

واعلموا ان عليا افضل مني فالله اعلم بالصواب ان تصنع

في مناهج الميم المضمومة موضع حرف المضارعة

وتكنا قس اخره في الناس وتفي في المصالح

مَلِكِ دَوْلَتِ اَمْرِيَّة وَدَوْلَتِ اِسْلَامِيَّة وَدَوْلَتِ اَنْدَلُسِ

يأتلي

وقه يتوى لفظ اسم الفاعل والمنفعل في بعض

الوافع كحيات ميتا ومختار ومضطر ومغتر

ومضرب ومضرب ومضرب ومضرب

في التقدير فمثل في المضاعف ويقال لا صوم من

الشد في الجرد والمزيد فبما كان عبته ولامه جز

واحد كذا واحد فان اصلها زرد واخذهم من الرباع المحرر

من السجبان كان فله ولامه الاولى منسوخ واسم ذلك

فالعين واللام والاولى من زرق المستان او واظف في التلذذ
فمثل المضاعف من زرق او هو منسوخ او من زرقه ما كان او
فمثل المضاعف من زرق او هو منسوخ او من زرقه ما كان او
فمثل المضاعف من زرق او هو منسوخ او من زرقه ما كان او

عنه
ذ

غیرت و نامرستی ثانیہ من جن و بعد و بنالہ اعلا
 مریعہ و بعد و بنالہ اعلا
 مریعہ و بعد و بنالہ اعلا

اسم مفعول، المطابقة هي الموافقة ايضا نحو ذل

ف
التصديق بحقه الدبدان كقواهم املتت بمنى املتت واخذ
اطلعه دم مرورا

ف
التصديق بحقه الدبدان كقواهم املتت بمنى املتت واخذ
اطلعه دم مرورا

كُنْ قَالُوا مَتَىٰ هَٰذَا وَطَلَّكَ وَطَلَّتْ لَفِجَ الْفَاءِ وَكُنْهَا
مَوْمِ

واحد ای مسبت و ظلمات واحد است و احد است و احد است
 بلوفاً تا تمام ایوان رکنی الاول و تیر در فی السان

بجانب الطریقہ الہیہ

في بعض النسخ
 من النسخ
 في بعض النسخ
 من النسخ
 في بعض النسخ
 من النسخ

وبسمي اللول مدغنا والناس في مدغنا فيه وذلك

في نحو مدغنا واعدية واقعة متعة واعتبة متعة

بسودة والسواد يسواد واستغنى بسعد

في النسخ
 من النسخ
 في النسخ
 من النسخ
 في النسخ
 من النسخ

في نحو مدغنا وكذا نظائره وفي نحو مدغنا

اذا اتصل بالفعل

في النسخ
 من النسخ
 في النسخ
 من النسخ

في داود بن قيس على هذه

في النسخ
 من النسخ
 في النسخ
 من النسخ

في النسخ
 من النسخ
 في النسخ
 من النسخ

فی شہادت الی مدونا و مدونے الی مدونا و مدونے

وَيَذُرُونَ وَيَذَرُونَ وَيَذَرُونَ وَيَذَرُونَ وَيَذَرُونَ وَيَذَرُونَ

عبدالله بن محمد بن عبدالمطلب

فَقَدْ نَزَلَ الْيَتِيمَ وَلَمْ يَعْصِ نَفْسَ الْإِمَامِ وَكَسَّرَ لَهُ بِغَيْرِ رِغَالٍ وَأَعْلَامٍ وَهَدَمَ

بعضی حکماء گفته اند که در میان این دو عالم
بعضی حکماء گفته اند که در میان این دو عالم

الحركات الثابتة مع الدوام وقد فنون لم تحب

بجرعات البدرالثلث ولم يجد فيك هكذا حكم الآخر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

في اسم الفاعل ما ذكرنا من ان
 الفعل لا ينفصل عن الفاعل
 والفاعل هو الذي ينفصل
 عن الفعل فيكون
 الفاعل هو الذي ينفصل
 عن الفعل فيكون

ثلثه وأما قول في اسم الفاعل ما ذكرنا
 ما ذكرنا ما ذكرنا ما ذكرنا
 ما ذكرنا ما ذكرنا ما ذكرنا
 ما ذكرنا ما ذكرنا ما ذكرنا

في اسم المفعول ما ذكرنا من ان
 الفعل لا ينفصل عن المفعول
 والمفعول هو الذي ينفصل
 عن الفعل فيكون
 المفعول هو الذي ينفصل
 عن الفعل فيكون

حرفي والذين والالف
 واواو بار والنوع
 الالف والذين والالف

في اسم الفاعل ما ذكرنا من ان
 الفعل لا ينفصل عن الفاعل
 والفاعل هو الذي ينفصل
 عن الفعل فيكون
 الفاعل هو الذي ينفصل
 عن الفعل فيكون

في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها
 في قولهم لا تملكوا الارض كلها

الملك لا يملك الارض كلها

ففي قولهم لا تملك الارض كلها

ومن قولهم لا تملك الارض كلها

تقولون وعدت وعدت وعدت

عند لا تملك الارض كلها

ما عديت الواو نحو له

عديت الواو نحو له

والله ما يقبله فان ضم ما قبله عادت الواو ونقول

لکھنا اس وقت کہ حذف ہونے کے

يا زيدا اجل اى قبلها المقلبة لفظ الزم وكسب اليا

ثبت فی یقین العین کو جو بوجہ وجہ الیہ توجہ و خدمت

من ليطا و يرضع ويستحق فدية و يدرج لانها فريضة لعل يرضع

ففتح الحرف الحاق ومن يه يلكون فيمن يه واما فواي يه

وَيَذَرُ حَذْفُ الْفَاءِ وَلَيْسَ غَرَضُ الْإِذْوَاعِ وَأَمَّا السَّاءُ

فثبت علی کل حال نحوین یمن بحسن محض

كُفِّرَتْ بَصِيرَتُهُ مِنْ شَيْءٍ كَانَتْ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ

مِنْ أَلْيَا أَيْسَرُ بَصِيرَتِهِ رَفِيعٌ مَوْثِقٌ بَصِيرَتُهُ بَصِيرَتُهُ

وَالْفُحْمُ مَا قَبْلَهَا يَقُولُ فِي أَفْعَلٍ مِنْهَا لَقَدْ تَبَعْتُ

إِتْعَادَهُ وَهُوَ مُتَعَدٍّ وَاسْتَبْرَأْتُ لَهَا رَفِيعٌ مَوْثِقٌ بَصِيرَتُهُ

بَصِيرَتُهُ بَعْدَ إِتْعَادِهِ وَهُوَ مَوْثِقٌ وَاسْتَبْرَأْتُ لَهَا

فَهُوَ مَوْثِقٌ وَهَذَا امْتِزَاجٌ مَوْثِقٌ بِحَكْمٍ وَدَيُّوهُ لِحَكْمٍ

يَوْضَعُ شَيْءٌ فِي بَأْسٍ أَيْدٍ وَكَأَنَّ فَضْلَ الدَّعْوَى الْعَيْنِ

بَعْدَ إِتْعَادِهِ
حَكْمُ الْفَاعِلِ غَيْرُ مَوْثِقٍ
رَجْعُ الدَّعْوَى إِلَى بَأْسٍ
وَسَبْرُ حَكْمِهِ

بَعْدَ إِتْعَادِهِ
وَالْفُحْمُ مَا قَبْلَهَا
يَقُولُ فِي أَفْعَلٍ
مِنْهَا لَقَدْ تَبَعْتُ
إِتْعَادَهُ وَهُوَ مُتَعَدٍّ
وَاسْتَبْرَأْتُ لَهَا
رَفِيعٌ مَوْثِقٌ
بَصِيرَتُهُ بَصِيرَتُهُ
بَعْدَ إِتْعَادِهِ
وَهُوَ مَوْثِقٌ
وَاسْتَبْرَأْتُ لَهَا
رَفِيعٌ مَوْثِقٌ
بَصِيرَتُهُ

وهدفت العين لا نقد الكاشي فمقوب

مَنْ جَاءَنَا بِأَمْرٍ نَحْنُ نَحْتَمِلُهُ نَحْنُ نَحْتَمِلُهُ نَحْنُ نَحْتَمِلُهُ

هَمْزًا صَغِيرًا مُتَوَكِّلًا عَلَى مَنْزِلِهِ وَنَقُولُ

تابع باعاً باعوا الى اخره واذا جئت بالمفعول كسر الف

دکتر مفتوحه الدین و غفرلہ

من الجميع فقلت ميتين واعد اذ بانقل والفتب

وَبِيعَ اَعْلَانُهُ بِالْمَرْغُوبِ فِي الْمَضَاعِ بِسُوْنٍ وَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نورالوہاء ۱۴۱۱

صَوْنِ عَوْسٍ وَكَدَاجِ بِيَعَا بِعُوْا اَللّٰهُمَّ رَحْمَةً
بِحَقِّ الْاَمَةِ

طافا خافوا الخ وها هنا كتب معون بعد لا معون معون

مسجد جامع امام خمینی

فَوَيْدًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا خَافِيًا

والاصل واجب على الحاج الوقوف على
حائط بابل في ذي الحجة من بلاد العراق
أو من بلاد الشام أو من بلاد المغرب
أو من بلاد الهند أو من بلاد الصين
أو من بلاد الحبش أو من بلاد السودان
أو من بلاد الروم أو من بلاد الترك
أو من بلاد الهند أو من بلاد الصين
أو من بلاد الحبش أو من بلاد السودان
أو من بلاد الروم أو من بلاد الترك

لا بغير إذن انوار دینہ دینی اخبار و مجلہ

وَالْإِسْتِغْنَامُ بِمَنْفَعَتِهِ وَإِيقَانُ

بِقَا وَارْفَاءِ دَا اَلْاَرْشِبِ رَحْمٰنِ اَرْشِبِ رَا اَلْاَرْشِبِ
اَلْاَرْشِبِ رَحْمٰنِ اَرْشِبِ رَا اَلْاَرْشِبِ

لَا مَقُولَ قُلْتُ أَجِبْ الْجَوَابَ الْقَبِيحَ بِمَقَارِئِهِ الْمُطْمِئِنِّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالَّذِينَ اسْتَفْعَلُوا مِنْ غَدَائِقِ الْغَدَائِقِ يُدْعَوْنَ اِيَّاهُ فِى جَنْبِهَا فَاِنْ رَاَهُمْ يَنْفِرُ مِنْهُمْ مُرْتَدًّا وَهُمْ يَسْتَفْجِلُونَ

وَأَخْبِرْ أَهْلَ الْبَيْتِ وَأُولِي الْأَرْحَامِ وَنَحْوَهُ

نَفْعًا وَنَقَارًا وَزِينَةً وَتَرْتِيبًا وَتَكْرِيبًا

اِسْوَدَّ وَاِسْوَادٌ وَاِبْيَضَ وَاَبْيَاضٌ وَكُنَّا سَابِقِينَ

والسلام

الملك مات بعد ان لم يبق في هذه الدنيا في نحو اربعين سنة وثمانين سنة الواحدة المذكورة
الملك بالسنون فلم يقبله والى الملك المنسل اربع وثمانين سنة وثمانين سنة الواحدة المذكورة
والفهم هذه سنة مائة وثمانين سنة وثمانين سنة الواحدة المذكورة

مستل اللام وبقاں کہ لہ النافض ووزو الاربعۃ لکون

افيه على اربعه احرف في الخبر عن نفسك وتقلب

الواو والياء، الفاؤا واخر كذا الفتح ما قبلها

الزوائد كقولهم وعصاوي كذلك الفعل المسمى على التلخيص

فَاعْطَىٰ وَاشْتَرَىٰ وَاسْتَقْطَىٰ وَاسْمُ الْمُضَيَّالِ كَالْمَعْطَىٰ وَ

وَالْمُسْتَقْبَلُ وَكَذَا قُلْ بِسْمِ الْمَفَاعِلِ مِنَ الْبَيِّنَاتِ كَقَوْلِكَ

تَغْيِرُنَّ مَوَظِنِي وَيُعْطِيَا مَا أَلْبَسْنِي فَتُحْذِفِ اللّٰمَ مِنْ رَبِّي

مضامین

مثال فعل مطلقاً وفي مشيئة فعلت فعلاً اذا افصح

مثال فعل مطلقاً وفي مثل فعلت فعلتاً أو الفتح

وہی کہ وہاں سے

ما قبله ونسب في غير ما قبله من غير ما قبله

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

بسم الله الرحمن الرحيم

فَمَنْ يَسْمُرْ إِلَى الْغَدَاةِ فَقَدْ تَأْوَلَّ وَأَوَّلَ الْغَدَاةِ

وہاں سے لے کر آج تک

عز و اور موافقت میں رضوان سؤلان و انعمیہ

والله اعلم بالصواب

أَوْ أَلْعَلَّ بِالْعَمَلِ مَا لَمْ يَكُنْ يَتَوَقَّعُ

ما قبلها بقي على التثنية وان ضم والنكر فم واصل

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

... ..

رَضُوا رَضُوا تَقْدَرُ صَمْتَهُ إِلَى الْغَايَةِ وَبَعْدَ ذَلِكَ حَيْثُ كَانَ

حَذَفَ الْأَنْفَاءَ السَّكِينِ وَأَمَّا الْمَطَاعُ فَتُسْكَ الْأَمْسَ

فِي الرَّفْعِ مَحْذُوفٌ وَبِرْمَيْ تَحْذِيفُ فِي الْحَرْمِ نَعْمَ الْوَاءُ وَالْبَاءُ فِي

أَوْ تَشَبَّهَ الْأَلْفَ وَتَسْقُطُ الْحَارِثُ وَأَمَّا مَعَهُ يَسْتَوْفِي

سَوِي نُونٌ جَمْعُ الْمَوْتِ فَقُولَ لَمْ يَغْفِرْ لَمْ يَعْطَ وَلَمْ يَرْجُ

لَمْ يَرْجُوا وَلَمْ يَرْضَ لَمْ يَرْجُوا لَمْ يَغْفِرْ وَلَمْ يَرْجُوا

لَمْ يَرْجُوا لَمْ يَرْجُوا لَمْ يَرْجُوا وَتَشَبَّهَ لَامُ الْفَعْلِ

بِسَ

بِرْمَيْ تَحْذِيفُ فِي الْحَرْمِ نَعْمَ الْوَاءُ وَالْبَاءُ فِي أَوْ تَشَبَّهَ الْأَلْفَ وَتَسْقُطُ الْحَارِثُ وَأَمَّا مَعَهُ يَسْتَوْفِي سَوِي نُونٌ جَمْعُ الْمَوْتِ فَقُولَ لَمْ يَغْفِرْ لَمْ يَعْطَ وَلَمْ يَرْجُ لَمْ يَرْجُوا وَلَمْ يَرْضَ لَمْ يَرْجُوا لَمْ يَغْفِرْ وَلَمْ يَرْجُوا لَمْ يَرْجُوا لَمْ يَرْجُوا وَتَشَبَّهَ لَامُ الْفَعْلِ

لَا يَنْهَى تَقُولَ لَمْ يَرْجُوا لَمْ يَغْفِرْ وَلَمْ يَرْجُوا

حَاكِمُ كُلِّ مَا كَانَ قَبْلَ لَمْ يَكُنْ كَيْهْدِي دِيَانِي

بِرَّيْجِي وَبِرَّيْجِي وَسَيَّعِي وَبِرَّيْجِي وَيَعْرُوبِي وَنَقُولُ

بِرَّيْجِي بِرَّيْجَانِ بِرَّيْجَانِ إِلَى الْخَرَفَةِ وَبِهَذَا الْفَرْقِ يَتَمَيَّزُ

وَيَتَمَيَّزُ وَيَتَمَيَّزُ وَيَتَمَيَّزُ وَيَتَمَيَّزُ وَيَتَمَيَّزُ
بِرَّيْجِي بِرَّيْجَانِ بِرَّيْجَانِ بِرَّيْجَانِ بِرَّيْجَانِ بِرَّيْجَانِ

الْحَطَّابُ كَلَفُ الْجَمْعِ فِي يَاءٍ بِرَّيْجِي بِرَّيْجَانِ وَالنَّفْدُ بِرَّيْجَانِ

فَوَزَّ الْوَاحِدَ يُفْعِلْنَ وَيُفْعِلْنَ وَوَزَّنَ الْجَمْعَ يُفْعِلْنَ

وَيُفْعِلْنَ وَالْأَمْرُ مِنْهَا أَعْرَوْا أَعْرَوْا أَعْرَوْا أَعْرَوْا

اَنْزَلَ رَحْمَةً مِنْ رَبِّهِ لِيُذَكِّرَ بِهِ الْاَشْيَاءَ الْعَظِيمَةَ

اِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ الْكَوْكَبِ عَلَيْهِمْ
يَرْجِعُوْنَ اِلٰى رُءُوسِهِمْ لِيَنْظُرُوْا
وَلَا يَخْفَوْا مِنْهَا لَمَنْ لَّا يَنْصُرُهُمْ
اللّٰهُ وَرَحْمَتُهُ الْوَاسِعَةُ

اِنَّ اِلٰهَ الْاِنْسَانِ لَكَنَّاظِرٌ اَلَمْ يَجْعَلْ لِّلْاِنْسَانِ
اِذَا رَآهٖ تَوَسَّعًا اِلَّا رُءُوسًا
مُّدْبِجًا

وَاِذَا رَآهٖ سَاكِنًا اِلَّا اَعْيُنًا
مُّدْبِجًا

وَاِذَا رَآهٖ سَاكِنًا اِلَّا اَعْيُنًا
مُّدْبِجًا

وَاِذَا رَآهٖ سَاكِنًا اِلَّا اَعْيُنًا
مُّدْبِجًا

مَا فِيهَا مِنْ اَنْفُسٍ اَلَمْ يَكُنْ لَّيْلًا
مُّدْبِجًا

انهم يسمونهم بالواو والياء في المفعول من الواو

بافتتاح

بفتح المذكر والياء في المفعول من الواو

مَنْزِلًا وَمِنْ الْبَابِ مَنْزِلًا تَقْلِبْ وَلَوْهَ بَاءٌ وَتَكْسِرُهَا

الواو والياء لفظا لثبوت في كل واحد واحد والواو في

منها ساكنة قلبت الواو باء وادغمت الياء في الباء

ونقول في قول من الواو بفتح واو من الواو

بفتح واو في فعل من الواو بفتح واو من الواو

والسالكين للزيتية قلبوا واوهم لان كل واو وقصموا واوهم

والواو في الواو

البعثه فصلا من اولهم يكن ما قبلها مصدرا وما قبلها هو اواب

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

نِسْتَنْشِئُ، وَنَتَوَلَّى مَعَ الصَّغِيرِ اعْلِيَّتْ وَوَلَدِهَا بَنِي

وكذلك كانت يا وثراجي الرابع العقل العاين واللام

لَا اللَّفِيفُ الْمُقَرَّبُونَ فَقُولُ شَيْءٍ شَبَّاهُ

بِسْمِ رَبِّهِمْ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَوَہُ وَاُولٰٓئِكَ اَیُّہُمْ یَرْجُو اِلٰہَکَ الْعَظِیْمَ

رُفِی بِرُفِی رُفِیَا وَاسْمُ الْفَاعِلِ رِیَّاتٌ رِیَّاتٌ رِیَّاتٌ

رَوَاءِ رِبَانِهِ رِبَانَتُهُ رِبَانَاتُهُ رِبَانَتُهُ رِبَانَتُهُ

بِحَبِيٍّ وَبِرَفِيٍّ عَطَّانٌ وَعَطْنِيْ دَارِيْ كَا عَطِيْ دَارِيْ وَرَفِيٍّ قَبِيٍّ

بِحَيِّ حَيَاةٍ نَهْدِيٍّ وَحَبِيٍّ وَحَبِيٍّ نَهْدِيٍّ وَحَبِيٍّ وَحَبِيٍّ

فَهْمٌ أَهْمٌ وَبِحَيٍّ حَيٍّ وَبِحَيٍّ حَيٍّ وَبِحَيٍّ حَيٍّ وَبِحَيٍّ حَيٍّ

بِحَبِيٍّ كَا عَطِيٍّ لِعَطِيٍّ وَحَبِيٍّ حَبِيٍّ وَرَفِيٍّ رَفِيٍّ

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَقُولُ رَفِيٍّ رَفِيٍّ رَفِيٍّ رَفِيٍّ رَفِيٍّ رَفِيٍّ

كَمَا قَالُوا لَا أَفْهَمِيْ لَهَا أَصْحَابِيْ يَدْرِيْ أَلَمْ يَكُنْ مَعَهُ

وبالالف المصروف نقول في كثر من ثمانية

نقول ثمن ثمانية بفتح الهمزة واللام منه في

فبصر عليه من واحد ويروى في الوتف نقول

فيه نقول في انكسرت فيان فن ذن فيان

فيان وبالحقيقة فين فن فن ونقول في ثوبتي

كربني ثوبتي كاربني السادس عشر العاود العيني

في اسم مكان ويوم وويل ولا يبي منه الفل

اسابع معطر الفاء والعين واللام وذلك واو

وياي لا سمي الحرفين وهما واو وباء فقص حكم الهمزة

في تعاريف فعله لحكم الصبح لان الهمزة حرف صحيح لكنها

قد تخفف اذا وقعت غير اول لانها مرت مرتين اقصي

الحلق فقور اسل يامل كنصر ينضراو مل كائن فطلب

الهمزة ثانيا والان الهمزتين اذا التقيا في كلمة واحدة

وثما بينهما كنه وجب فيها بحركة ما قبلها كانه

او من

بمزة من موز

أَوَمِنْ إِبْنِ مَالِكٍ كَانَتْ أَلَاوِي مَزِيحٌ وَصَلْهُوَ

الْثَانِيَةُ مَزِيحٌ عِنْدَ الْوَصْلِ إِذَا انْفَجَحَ بِأَقْبَلِهَا وَحَدَّثَ

الْبَهْرَةَ فِي خُذْ كُلَّ وَتَرْغِي خَيْرَ أَقْبَاسٍ كَثْرَةً

الْأَسْفَلِي دَفْدِي بِي أَوْ مَرْغِي الْفَاسِلَ عِنْدَ الْوَصْلِ

كَقَوْلِهِ نَعْلُ وَأَمْرُكَ بِالسَّنَوَةِ وَأَزْ رِيَاؤِ رُوَيْهَاتِ

يَهْتَبَاهُ كَضَبٍ بِضَرْبٍ أَيْدِي رُوَيْهَاتِ كَأَضْرَابِ

بِأَضْرَابٍ كَدَرٍ كَدَرٍ كَدَرٍ كَدَرٍ كَدَرٍ كَدَرٍ

[illegible]

وَبِالضَّعِيفَةِ رَيْبٌ رَوْيٌّ رَيْبٌ مُهَوَّرٌ وَرَايِبٌ رَايِبٌ رَايِبٌ

تراغ رابعون راعون وذكركم في كتابي

من بحال خونه البقا بقول بری بری لرا و نرا

فہو مرزا مریمان مرمون مریمہ مریمان مرمونات مریمہ مریمان

مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ مَرْيَمُ

ایرانیان از قزوین می آید و با آن کیدریان بر

۱۲۷

وَنُفْعَالٌ فِي أَفْعَالٍ مِنَ الْمَهْمُوزِ الْفَاءُ لِأَنَّهَا كَالْجَمْعِ خَبَرٌ

وہاں کا قسطنطنیہ و سربیا و اسمانیہ و روس مکان

من يتبع بكرة العين على شعور تكسور العين كما المجلس

وَابَيْتٌ وَمَنْ يَفْعَلْ وَيُفْعَلْ يَفْعَلْ الْعَيْنُ وَمَنْ

نظراً إلى عدم قبوله في المحكمة

نظماً و نثرًا

نصبها على مفعول الفتح كالنصب والمفعول والمفعول

والفتح والمقام وشدة المسجدة والمفعول والمفعول

المطلع والمجرى والمفعول والمفعول والمفعول

والمفعول والمفعول والمفعول والمفعول

اجز الفتح في كانه امدا اذا كان الفعل الصحيح الفاء

اللام اما غيره فمن المفعول الفاء مكسورة

ابدا كالتوقع والموعود ومن المفعول اللام مفتوح

ابنك اربع والماوي وقد نص على بعضها

في المفسر
نحوه

ان حيث كان المنة والمشرق من الشرق

في المفسر
نحوه

المشرق والمغرب بالفتح اما ما ادب على الثلاثة

فهو كاسم المفعول كالدخل والمقام واذا اتر الشئ

في المفسر
نحوه

في المكان قيل فبمفعلة بالفتح من الشدة في المجرور

مسبعة ومائة وما ذنبه ومطجته ومنه الزيادة

في المفسر
نحوه

في لفظ الكثرة ارض كثيرة الغائب والصفاء

اما اسم الثالث فهو ما يعالج به الفاعل المفعول

لبوصول الامر اليه ويجبي على مثال مختار وكتبت

100

مِفْتَاحُ مِصْحَفَةِ وَقَالُوا مِرْقَاةٌ عَلَى هَذَا كَالْمِصْحَفَةِ

وَمِنْ فَتْحِ الْمِيمِ ارَادَ الْمَكَانَ وَشَدَّ نَدْمَهُنَّ وَنَقَطَ

وَدَقُّ وَفَحْلُهُ وَمَعْنَى هُجْرَتِهِ مِمَّنْ الْيَهُودِ وَالْمَسِيحِيِّينَ
الَّذِينَ رَجَعُوا فِيهِمُ الْكُذِبَانِ فَبِتَّ شَيْئًا مُعَابَرَةً لِهَذِهِ الْأَيَّةِ

وَجَاءَ يَدْعُوهُ وَهُدًى فَلَمَّا تَمَنَّاهُ عَلَى النَّفْسِ تَجَنَّبَهُ الْمَرْءُ فَهُوَ فِي الْمَقَامِ

من صدر الشريفي المبرور يكون على فائدة بالغ

فوز

تقول: أشرت مما زاد على الشرطي بزيادة الباء والاعطاة

والنظر في ما فيه تاء أنه ثبت منها فالوصف بالواحدة

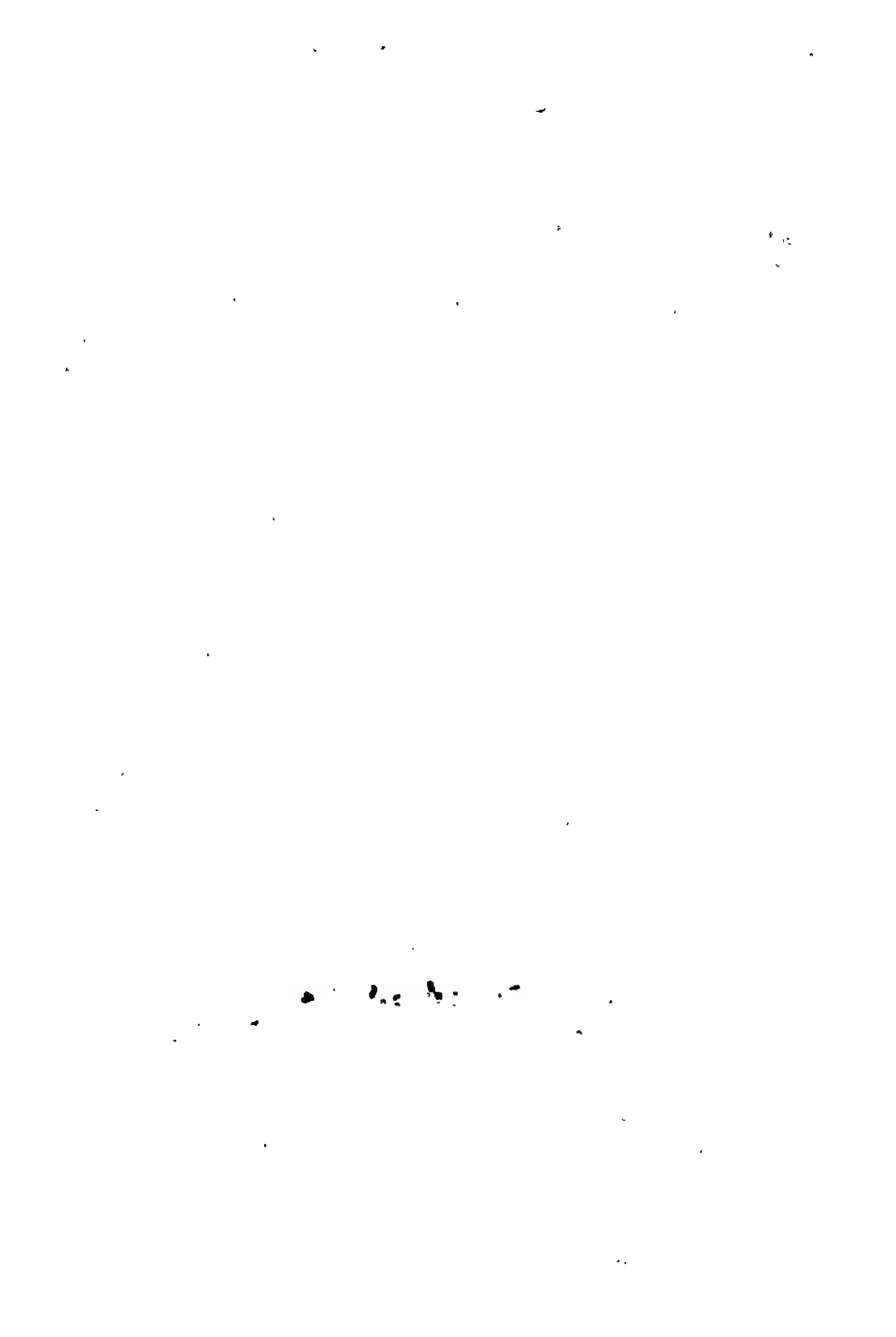
تقول: رحمة رحمة وعدة وعدة ورحمة واحدة

والفعلية بكسر الفاء للثبوت

من الفعل تقول حسن

الطهارة والجليلة

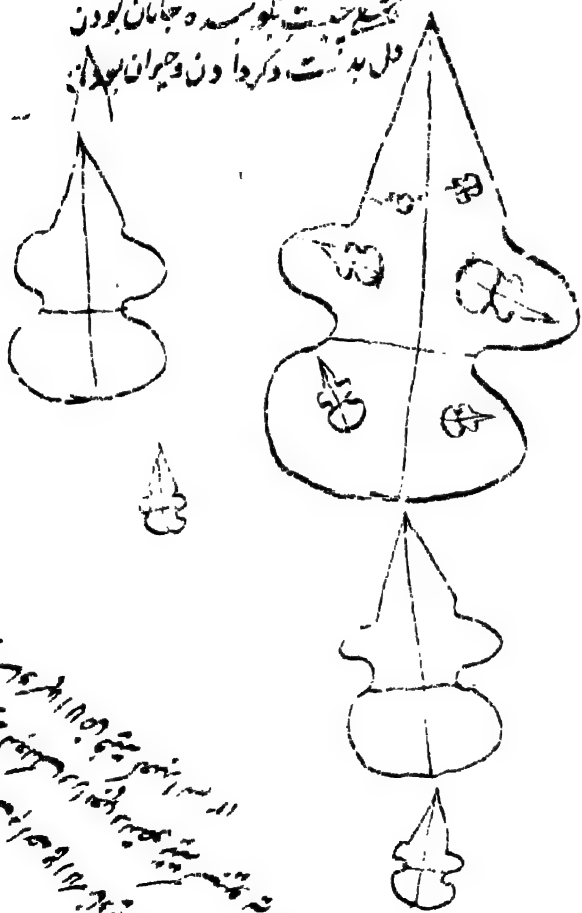
تمام



ما کتب این کتاب ظهور الدین هر که دعوی کند باطل است

مالک این حرف میں ظهور
الدین خان اگر کسی دعوی کند
باطل نہ

کتابت حضرت کو بسند و جانان بودن
دل بدست و گردان و حیران بودن



این کتاب در دست هر که باشد
و هر که بخواهد این کتاب را
از دست خود بردارد
باید بداند که این کتاب
در دست هر که باشد
و هر که بخواهد این کتاب را
از دست خود بردارد
باید بداند که این کتاب

یا قاض

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رَبِّهِ بِاسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَنَمَّ بِالْجَمْرِ
به آنکه فعل صحیح ثلاثی مجرد است باب است باب ماضی و اول باب ماضی
کجی ثلاثی مجرد که برود ر فعل یفعل فاعله آمده است چون
یَنْفَعُ الْغُلَامَ نَادٍ وَنَفْعٌ يَنْفَعُ الْغُلَامَ مَنْفَعَةٌ لَمْ يَنْفَعْ
لَمْ يَنْفَعْ لَا يَنْفَعُ لَا يَنْفَعُ لَنْ يَنْفَعَنَّ لَنْ يَنْفَعَنَّ الْغُلَامُ نَفْعٌ وَنَفْعٌ
لَا نَفْعَ لَا نَفْعَ الْغُلَامُ مَنْفَعَةٌ وَاللَّهُ بِهِ مِنْفَعٌ وَنَفْعٌ
وَمِنْهَا رَافِعٌ الْغُلَامُ نَفْعٌ لَمْ يَنْفَعْ نَفْعٌ وَنَفْعٌ
نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ نَفْعٌ
بنابرند نَفْعٌ اسم مصدر بعد چون خورسن کلام مصدر ماضی
ماضی معاوم سازند حرف اول و ثالث کجی اول و ثانی
رافع و او نه بار اول و ثانی و ثالث رافع و او نه

مصدر بار

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

اسم فاعل بناسازندم را حذف کردند

و تانی را فتح دادند بیوم جابر الف انبرازی اسم فاعل در این رویداد
حرفی که مابعد اسم فاعل یعنی را سره دادند نفسی مخبر اگر نفسی
ست و در فتح التماس آید با فی از باب مطلق در حال و وقت و در
آخرش تنوین طر محکم در آوردند از برای احوال است اسکت
تا بیخبر گشت تا میر گشت تا میران تحسین نام دست ناصر اسم
واحد بود چون خواستی که اسم واحد است شب زنده در آخرت
الف و نون مکسره در آوردند و با یای نون در آوردند
تا از ناصر گشت تا میران شد یا ناصرین شد تا میران
چون مسلم نام است ناصر اسم واحد بود چون خواستی که اسم
واحد را جمع مسلم زد و در آخرش و او و نون معنون
در آوردند و با یای نون معنون در آوردند تا از ناصر
گشت تا میران شد و یا ناصرین شد تا میران
جمع تکسیر نام است ناصر اسم واحد بود چون خواستی که

اسم واحد راجع تکسیر از حرف اول مفتوح ثالث و جازم
 رابع راجع و در بدلف واحد و راجع کسر ندیم عیون او
 ثانی و ثانی روند تا ابرنا صرکت نصره ثانی
 ثانی راجع تکسیر است نام و اسم واحد بود چون خواستن

که اسم واحد راجع تکسیر از حرف اول راضمه و ادنیه ثانی
 و ثانی راجع کردند ثالث و ثانی راضمه و ادنیه ثانی
 بعد از حرف ثانی و الف از برای جمع تکسیر در آوردند
 تا از نام و صرکت ابرنا و ثانی راضمه و ادنیه ثانی
 نام و اسم واحد بود چون خواستن که اسم واحد راجع
 تکسیر از حرف اول راضمه و ادنیه ثانی راجع کردند
 و ثالث و ثانی راضمه و ادنیه ثانی راضمه و ادنیه ثانی
 نام و صرکت نام و اسم واحد بود چون خواستن
 خواستن که اسم واحد کرد امونث سازند تا ثانی

از حرف اول راضمه و ادنیه ثانی
 از حرف اول راضمه و ادنیه ثانی
 از حرف اول راضمه و ادنیه ثانی

در آفرش در آوردند تا از ناصره گفتند
ناصره تا آن تشنه ناصره است ناصره اسم واحد
بعد چون خواستن که اسم واحد را تشنه باز در
آخرش الف و نون مکسوره در آوردند و یا پای
مکسوره در آوردند تا از ناصره گفتند ناصره تا تشنه
ناصره است ناصره اسم واحد را تشنه باز در
خواستن که اسم واحد را جمع نماید تا از آخرش
الف تا از برای علامت جمع نماید و آوردند تا از ناصره
گفت ناصره تا تشنه ناصره اسم واحد را تشنه باز در
علامت ای ناصره نشود از یک جنس تا از ناصره
ناصره است ناصره ناصره اسم واحد را تشنه باز در
ناصره اسم واحد بود چون خواستن که اسم واحد را
جمع تکبیر از حرف اول مفتوح ثانی قابل حرکت

[illegible]

اول را ضم داده و غلطی را کسره تا از ضم کسره نهرت

نهر فعل ماضی مجهول را و بی چهارده مثال است نهر نهر

نهر و نهرت نهرتا نهرن نهرت نهرتا نهرنم نهر

نهرتا نهرتن نهرت نهرتا نهرنم را از ضم بنا کرده

نهر فعل مضارع معلوم بود چون خواستی که فعل مضارع

معلوم را همچون بنامند حرف اول را ضم داده و ماضی

فتح تا از ضم کسره نهرت نهرت نهر فعل مضارع مجهول

نهر چهارده مثال است نهر نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن نهرن

نهرن نهرن

کرده

کیروند بجای المیم مفتوحه و آوردن ما قبل آخر از ضمه شبعی در آخر
تا از کو و او پیدا شود زیرا که وزن منقل بغیر تا کو کلام
عرب نیامده است الا کلام منقل و کائنات آن عند الهم هو
او بجان عطف الفراموشت قیاس هر مذکر است در آخرش
تنه بین طبع مکن در آوردن از برای قنات اسمیت تا
تجرب گشت منصور است منصوران تشبیه
منصوبت منصور اسم فاعله بود چون خواستن
که اسم واحد تشبیه زنده در آخرش الف فون
مکسوره و آوردن بابای و فون مکسوره و آوردن
تا از منصور گشت منصوران تشبیه یا معربین شد
منصور و فون جمع تا منصور منصور اسم واحد
بود و چون خواستن که اسم واحد را ترکیب مع تا می سازند
در آخرش و او و فون مفتوحه و آوردن بابای و فون مفتوحه

تا از منصوره کشت منصورون یا منضمه و بی نشانه منصوره
 مونث منصوره کشت منصوره اسم واحد مذکر بود چون خواستن
 که اسم واحد مذکر را مونث سازند در آخرش ناء ثانیه
 آورند تا از منصوره کشت منصوره منصوره که تشبیه
 منصوره کشت منصوره اسم واحد بود چون خواهی
 که اسم واحد را تشبیه سازند در آخرش الف و نون
 در آوردند بیایمی و نون سکویه در آورند تا از منصوره
 کشت منصوره ثانی نشد یا منصوره ثانی نشد منصوره کشت
 جمع ناله منصوره کشت منصوره اسم واحد بود چون خواهی
 که اسم واحد را جمع ناله سازند در آخرش الف و تا اری
 علامت جمع ناله در آورند تا از منصوره کشت منصوره ثانی نشد
 نشد بعد هاء اوله را حذف تا اجتماع علیها فی
 ثانیه نشود از یکجنس تا از منصورات کشت منصوره

منصور و منصوره

منصور و منصوره
شد مناسبین تکسیر نامحذوف و نامحذوف است نامحذوف و نامحذوف
اسم واحد ان بودند چون خواستی که اسم واحد ان را
جمع تکسیر سازند حرف اول مفتوح ثانی را فتح دادند
سیم جای الف را از برای جمع تکسیر در آوردند حرفی که ما
بعد از الف تکسیر بود آن را کسره دادند و ثانی را
را حذف کردند و ثانی را نیز حذف کردند از برای منع
صرف نام از غیر و نامحذوف گفتند منصور و منصوره
گفت مناسب و لعه و او را کن ماقبله و او را بیا
بال را در اندازند تا گوشت مشاء بر خیزد منصور و منصوره
تغییر را منصور و منصوره است منصور و منصوره اسم
مکبران بودند چون خواستی که اسم مکبران را مصغر
سازند حرف اول را ضم دادند ثانی را فتح سیم جای
بای تغصیر در آوردند حرفی که مابعد از بای تغصیر

آن را کرده دادند تا از منصوره منصوره گشت

منصوره منصوره گشت بعد و احد در مکن فاقش

مکسوران و او را بیا بدل کردند تا از منصوره منصوره گشت

منصوره منصوره گشت لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر

لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر

لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر

لم ينظر لم ينظر که در اصل ينظر ينظر ينظر ينظر ينظر ينظر

چون لم جازمه جهدي در اولش در آوردند در آخرش خرم کرده

علامت خرمي گشود گشت گشت گشت گشت گشت گشت گشت

النظر ينظر گشت لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر

لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر لم ينظر

اصل ينظر ان ينظر و ان ينظر ان ينظر و ان ينظر و ان ينظر

بودند لم جازمه جهدي در اولش در آوردند در آخرش خرم

کردند

لَمْ يُنْصَرِ أَنْصَرُ وَنُصْرُكَتْ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ تُنْصَرِ لَمْ تُنْصَرِ لَمْ تُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

علامت خرمه سکوت نونهای عیوض رفع مفرد است

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ لَمْ يُنْصَرِ

لَمْ يُنْصَرِ

لَا أَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَا أَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ
بِغَيْرِ أَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ

و در آواز خوش بزم کردند عداوت خرمه سکوت حرکات
بِغَيْرِ أَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ

لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ
که در اصل بصران بصران بصران بصران بصران

بودند لاجرم جهدی اشتغافیه در او نش در آوردند

بهمه آفرین بزم کردند عداوت خرمه سکوت و نه های عیوض
در آواز در آواز بصران بصران بصران بصران بصران

بصران بصران بصران بصران بصران بصران بصران
لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ لَأَنْصُرُكَ

بصران بصران بصران بصران بصران بصران بصران

بصران بصران بصران بصران بصران بصران بصران

بصران بصران بصران بصران بصران بصران بصران
بصران بصران بصران بصران بصران بصران بصران

نیتقر آخره به قول هو اصل علیه از نیتقر نیتقر کنت لا نیتقر
لا نیتقر صدوقه نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر
نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر
لا نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

که در اصل نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

در اولش در آوردند آخرش را از هم کردند علامت بر می سکونت حرکت

نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

لا نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

که در اصل نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر نیتقر

زیر که مبنی است الحقیقی موالذی لا یتغیر آخره دخول الیه
لغو اصل علیہ تا از یتضرن تنظرن کما یتضرن ان یتضر
و بدین یتضر ان یتضر ان یتضر و ان یتضر ان یتضر
و ان یتضر ان یتضر ان یتضر ان یتضر و ان یتضر
ان یتضر ان یتضر ان یتضر ان یتضر ان یتضر ان
یتضر ان یتضر ان یتضر که در اصل یتضر و یتضر
یتضر و بدین شرطی که در اصل یتضر و یتضر
آخر فی را فرم کردند علامت خبریه سکوت حرکات شدند
تا از یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر
ان یتضر ان یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر
یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر
یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر
یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر و یتضر

درین باب

رفع مفروضه نه تا از بیقران بیقران و بیقران بیقران
تقرین کنان بیقران این بیقران و بیقران
تقرین و آن تقرین نه آن تقرین این تقرین
که در اصل تقرین تقرین بودند آن شرطی جازمه
در اولش را آورده اند خوش را چیز ننگ دند زبانه

سبب المنع و موالیه لا تیغیر آخره بدخول العوام علیها
تا از بیقران تقرین کنان بیقران این تقرین و بیقران
این تقرین این تقرین این تقرین و این تقرین این تقرین
این تقرین این تقرین این تقرین این تقرین این تقرین
این تقرین این تقرین این تقرین این تقرین این تقرین
تقرین این تقرین این تقرین در اصل تقرین تقرین تقرین
بودند این شرطی جازمه بدی در اولش را آورده اند خوش
را جزم کردند علامت بر میسکوت حرکات شد نه تا

تقرین

[illegible]

تصویر که در اصل شیفرن شیفرن بودند این شیفرن
 چهارم در اولش در آورده اند و شیفرن را جبری نگه دارند و شیفرن
 شیفرن است و هوای لا یبقی و آخره به قول اعراب

تَنْقُرُونَ أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ
تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ
تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ

أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ

علامت نصی آخرش رافع طاهر گشت یا ضم فغجه بدل ضمیر
نا از یقین نظر نظر نظر گشت اگر آن یقین آن نظر آن

النَّارُ أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ

أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ تَنْقُرُوا أَنْ

تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ

آخرش رافع گزیده علامت نصب سکوت فونهای

رفع مفروقه نه جویی حمل النواصب علی الجواز مازر یقین

يَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ تَنْقُرُونَ

أَنْ يَنْقُرُوا أَنْ يَنْقُرُوا أَنْ يَنْقُرُوا أَنْ يَنْقُرُوا أَنْ يَنْقُرُوا أَنْ

أَنْ يَنْقُرُوا

يُنْفِرَانِ يُنْفِرُونَ يُنْفِرَانِ يُنْفِرُونَ يُنْفِرَانِ يُنْفِرُونَ

نفس

نائب مصدر به در او نشو و آوردند و ناله و ناله

نومهای عیوض رفی مفردند و عمل النواصب علی الی

تا یُنْفِرَانِ یُنْفِرُونَ یُنْفِرَانِ یُنْفِرُونَ یُنْفِرَانِ یُنْفِرُونَ

أَنْ يَنْفِرَ أَنْ يَنْفِرُوا أَنْ يَنْفِرَ أَنْ يَنْفِرُوا أَنْ يَنْفِرَ

أَنْ يَنْفِرَ أَنْ يَنْفِرُوا أَنْ يَنْفِرَ أَنْ يَنْفِرُوا أَنْ يَنْفِرَ

نائب مصدر به در او نشو و آوردند و آغوش را چیزی نکردند

زیرا که معنی است المینه و هو الذی لا یُغیر آخره بدخول الحاء

علیه ناله یُنْفِرَانِ یُنْفِرُونَ یُنْفِرَانِ یُنْفِرُونَ یُنْفِرَانِ یُنْفِرُونَ

لَنْ يَنْفِرَ لَنْ يَنْفِرَا لَنْ يَنْفِرُوا لَنْ يَنْفِرُوا لَنْ يَنْفِرَ

لَنْ يَنْفِرَ لَنْ يَنْفِرَا لَنْ يَنْفِرُوا لَنْ يَنْفِرُوا لَنْ يَنْفِرَ

لَنْ يَنْفِرَ لَنْ يَنْفِرَا لَنْ يَنْفِرُوا لَنْ يَنْفِرُوا لَنْ يَنْفِرَ

نائب مصدر به در او نشو و آوردند و آغوش را

الان

آوردن علامت سیه و آخرش فتح طایر است با صمد بفتح بدل شد تا
 یَنْصُرُوهُ النَّصْرُ مَكْرُوتٌ لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 شد نه لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 که در اصل یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 اصل بودند لَنْ نافی در او نشود آوردن آخرش را صواب
 علامت سیه یک کوفت نوهمای عبوس فیه مفروضه شد
 محل الواجب علی الجواز م تا یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 در اصل یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 آخرش را چهره می کردند زیرا که معنی است البینه وهو الذی لا یُجْعَلُ
 آخره به قول العوام علیه نماز یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا
 لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا لَنْ یَنْصُرُوا

تُنْفِرُ الْإِنْفِرُونَ أَنْ تُنْفِرَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 نافیة در اصل و نشی آورده آخرش را نصب کرده علامت
 نصب در آخرش فتح طایر کثت با فمه بفتح به ل شده نایب
 یُنْفِرُ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 تُنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 بُنْفِرُی شخصه که در اصل یُنْفِرُ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 تُنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ نافیة در اولش آورده آخرش را
 نصب کرده علامت نصب سکوت نونهای هموز رفعی
 عت نه چون محل النواصب علی الجوازیم نایب یُنْفِرُونَ
 تُنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ
 تُنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ الْإِنْفِرُونَ

که در اصل

[illegible]

[illegible]

بودند گوی ناصب سببه در اولش در اولش در اولش

از سر را چیزی نکردند زیرا که مبنی است المینع هو الذی

لا یغیر آیه به قول العوام علیها تا از یغیر یغیر یغیر

که یغیر یغیر یغیر بودند از یغیر یغیر یغیر

یغیر و از یغیر یغیر یغیر از یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

بودند از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

کنت باضم یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر یغیر

از یغیر یغیر

اَوَّلُ أَجْزَائِهَا تَنْصُرِي كَمَا فِي رَأْسِهَا أَنْ تَنْصُرُونَ تَنْصُرَانِ
تَنْصُرُونَ تَنْصُرِينَ بَوْدَنْدَ اِذَنْ نَامِبِ جَوَابِهِ دَرِ اَوَّلِ
وَرَأَوْنَدَ اَوَّلِ شَيْءٍ رَأْسِ كَمَا فِي رَأْسِهَا تَنْصُرُونَ تَنْصُرَانِ
اَوَّلُهَا فِي جَوْزِهِ فَعِي مَفْرُوشَ نَدِ جَوْنِ عِلِّ النَوَاصِبِ عَلَى
الْجَوَازِ نَا اَوَّلِ تَنْصُرَانِ تَنْصُرُونَ تَنْصُرَانِ تَنْصُرُونَ تَنْصُرِينَ
كَوْنِ اَوَّلِ تَنْصُرَا اَوَّلِ تَنْصُرُوا اَوَّلِ تَنْصُرَا اَوَّلِ تَنْصُرُوا
اَوَّلِ تَنْصُرِي تَنْصُرَانِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ
كَمَا فِي رَأْسِهَا تَنْصُرَانِ تَنْصُرَانِ بَوْدَنْدَ اِذَنْ نَامِبِ جَوَابِهِ
وَرَأَوْنَدَ اَوَّلِ شَيْءٍ رَأْسِ كَمَا فِي رَأْسِهَا تَنْصُرُونَ تَنْصُرَانِ
مِنْهُنَّ الْمَبْنِيَّةِ وَهُوَ اَلَّذِي لَا يَنْصُرُ اَخْرَجَهُ بِدُخُولِ الْعَوَّلِ
عَلَيْهِ نَا اَوَّلِ تَنْصُرَانِ تَنْصُرَانِ كَوْنِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ
تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ
اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ اَوَّلِ تَنْصُرَانِ

اِذْ تُنْفِرُوا مِنْ ثَمَرٍ اِذْ تُنْفِرُ اِذْ تُنْفِرُ
 اِذْ تُنْفِرُ اِذْ تُنْفِرُ اِذْ تُنْفِرُ اِذْ تُنْفِرُ
 اِذْ تُنْفِرُ که در اصل ثَمَرٌ ثَمَرٌ ثَمَرٌ بود
 اِذْ ثَمَرٌ جواب در او نش در آوردن آخرش
 نصب کردند علامت نصبه در آخرش فتح هر گشت با
 ضمیه فتح بدل شد تا اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ گشت
 اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ
 اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ
 ثَمَرٌ که در اصل ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ
 ثَمَرٌ بود اِذْ ثَمَرٌ جوابه در او نش در آورد
 آخرش را نصب کردند علامت نصبه در آخرش سکوت
 او نه از عیوض رفع مفرد شد چون علی السبیل علی
 به از هم تا از ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ اِذْ ثَمَرٌ

ثَمَرٌ

نکند زیرا که عامل لفظی نیست بلکه عامل معنوی است
تا از شستن شستن است ماستن ماستن ماستن ماستن
ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن
ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن
ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن ماستن

بودند چون مانافیه در اولش در آوردید خوش را چرب

نکند زیرا که عامل لفظی نیست بلکه عامل معنوی است تا از

شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن

شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن

شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن

شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن

چربی نکند زیرا که عامل لفظی نیست بلکه عامل معنوی

است تا از شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن شستن

مَا يُنْفَرُ أَنْ مَا يُنْفَرُونَ مَا يُنْفَرُ أَنْ مَا يُنْفَرُونَ مَا يُنْفَرُونَ
 مَا يُنْفَرُونَ مَا يُنْفَرُونَ كَمَا فِي أَصْلِ يُنْفَرُونَ يُنْفَرُونَ بِوَدْعٍ
 مَا نَافِئُهُ مَدَاوِشِ دَر آوَرْدَنده آخِرَش را جُزْی نکرده زیرا که
 حاصل لفظی نیست بلکه عامل معنوی است تا از یُنْفَرُونَ نُفَرُونَ
 ثَمَر غایب است کفَت مَا يُنْفَرُونَ مَا يُنْفَرُونَ شَدَنده لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ وَ
 لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ
 لَيْسَ لَيْسَ که در اصل یُنْفَرُونَ نُفَرُونَ نُفَرُونَ بود و چون لام
 در جازمه در اولش در آوَرْدَنده آخِرَش را جُزْی کرده علامت
 جُزْی است و کفَت شَدَنده تا از یُنْفَرُونَ نُفَرُونَ نُفَرُونَ
 لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ لَيْسَ
 که در اصل یُنْفَرُونَ نُفَرُونَ نُفَرُونَ بود و چون لام امر
 جازمه در اولش در آوَرْدَنده آخِرَش را جُزْی کرده علامت
 جُزْی است و کفَت شَدَنده تا از یُنْفَرُونَ نُفَرُونَ نُفَرُونَ

در شایسته
در جمع یُنْفَرُونَ

لَيْسَ لَيْسَ

بودند چون آن ناکید باو متصل شد افتاد و کین شد میان
باو و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون افتاد و کین علی حده در
دو کلمه نیز در یک بعضی حرفین جایز است لیکن بطویل و سفیل
یا را حذف کردند و کسره باقی گذاشتند تا اول است بر صفت
فعل و نون را نیز به نظر نشاندند و نیز در اصل نشاندند
بودند چون نون ناکید باو و کین افتاد و کین شد میان باو
نون مدغم علی حده در دو کلمه بنحوی که چون افتاد و کین
میان باو و نون مدغم علی حده در دو کلمه نیز در یک بعضی حرفین
جایز است و در هر حال خود گذاشتند تا از نظر نشاندند و نیز
نشاندند و نیز در اصل نشاندند و نیز در اصل نشاندند
نون ناکید متقبل باو و متصل شد اجماع است میان ثلاث نونات
چون اجماع ثلاث نونات در کلام عرب مشهور بنده افتند
بنابر آن الف مفصده در میان این در آورده تا اجماع

ثلاث نومات نشود در بخانون ناکب عتقید را سیر
 مکتور کذاشتند زیر اکامشابه شد جاتون قشبه با
 قبل از نون ناکب عتقید را بر حال خود کذاشتند
 ناز از لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر
 لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر
 لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر
 که در اصل لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر
 خفیف اوها منصف با ما قبل از نون خفیف است
 کشف تا از لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر
 لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر لیسر
 لیسر و بود و نون ناکب خفیف با و منصف
 التفاسر کین شد میان و او و نون هم علی غیر حده
 و در دو که چون التفاسر کین علی غیر حده و نیز و یک

لیسر

لیسر

بعضی صرفیای جایز نسبت و او را حذف کرده اند
ضمه را باقی گذاشتند تا دلالت کند بر نسبت و او
تا از لُتْقِرُونَ لُتْقِرُوا و کُتِبَ لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ
لُتْقِرُونَ که در اصل لُتْقِرُونَ بود و چون نون تا کید
خفیه باه متصل است التماس کنین میان ما و
نون حذیم علی غیر حده چون التماس کنین علی غیر
حده بنزدیک بعضی صرفیای جایز نسبت یا را
حذف کردند کسره را باقی گذاشتند تا دلالت
بر نسبت یا از لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ باشد
لَا مِنْهُ لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ
لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ لُتْقِرُونَ
استقبال به دو آخر حذف کردند تا بعد از
استقبال ساکن بود چون ابتداء و بکن

نظر کن بر این کلمه اگر عین کلمه او مفہوم بود ہر کلمہ علی
بضم در او نشاء آوردند از شرف و جبرئی نمودند و

مِنْهُنَّ الْمَيِّتُ وَمَا الَّذِي لَا يَتَغَيَّرُ أَفْضَلُ مِنْهُنَّ الْعَوَاضِلُ
عَلَيْهِ تَأْوِيلٌ مُتَقَرَّنٌ كُنْتُ أَنْفَرْتُ عَنْهُ أَنْفَرْتُ

اَنْصُرَانِ اَنْصُرْتِ اَنْصُرَانِ اَنْصُرْتِ اَنْصُرْتِ اَنْصُرْتِ

کہ دراصل انصاف و چون بین ناکبہ و تقبیح باو شمس

ما قبل از خون ناکه تنفید می بر تخت مالز القدرت

انظر من شئنا ان نعلم ان الله قد افاض العلم على من يشاء من عباده
انك ستفهم ما هو المقصود من هذا الحديث

مکتوب از مدبر کاکه و اف غندی ای کوکون تشنه

ما فیہ ازینون ناکہ پیغمبر را میسر بر حال خود گذاشتند

مادر انظر انت انظر ان سده انظر ان که در اصل

الفرق بين جون تاونسند والشيخ عبد الله بن عبد الوهاب

ساکنین شد میان و او و نون مدغم علی حده در دو
 کلمه چون النفاوس ساکنین میان و او و نون مدغم علی
 حده در دو کلمه نیز و یک بعضی حرفیان جایز نیست و او
 را حذف کردند و گسره ضم را بر حال خود گذاشتند تا اولاً
 کنند بر نسبت و او را از انْفَرَوْ کُنت انْفَرَنْتَ شد
 انْفَرَنْتَ که در اصل انْفَرَوْ بود چون نون ناکید متعقیده
 متصل شد النفاوس ساکنین شد میان و او و نون مدغم
 علی حده در دو کلمه نیز و یک بعضی حرفیان جایز نیست لیکن
 بطریق و سفیل بود و او را حذف کردند و ضمیر را باقی
 گذاشتند تا اولاً کُنت کنند بر نسبت و او را از انْفَرَوْ
 کُنت انْفَرَنْتَ شد انْفَرَوْ کُنت که در اصل انْفَرَوْ بود
 چون نون ناکید متعقیده با متصل شد النفاوس ساکنین شد
 میان و او و نون مدغم علی حده در دو کلمه نیز و یک بعضی

مرفیان جابرست و او را بر حال خود گذاشتند تا از
انفروگشت انفروون میخوانند انفرین که در اصل
بود چون نون ناکسید عشقیه با و متصل شد التقاوس کین
شد میان با و نون مدغم علی حده در دو کلمه صریح
التقاوس کین علی حده در دو کلمه نیز و یک بعضی مرفیان
جابریت یار احدی کردند و کسره در بانی گذاشتند
تا دلالت کند بر حقیقت و لو تا از انفرین کت انفرین
رشد انفرین که در اصل انفرین بود چون نون ناکسید
تقبله با و متصل شد التقاوس کین شد میان با و
نون مدغم علی حده در دو کلمه چون التقاوس کین علی
حده در دو کلمه نیز و یک بعضی مرفیان جابریت لیکن
تقبله و سقیل بود و یار احدی کردند و کسره در بانی
گذاشتند تا دلالت کند بر حقیقت با و تا از انفرین
الفرین

جابریت
تقبله
سقیل
مدغم
علی حده
در دو کلمه
نیز و یک
بعضی
مرفیان
جابریت
لیکن

گفت اُنقرن شد اُنقرن تا که در اصل اُنقرنی بود
 چون یون تا کید تسقیده با و متصل شد اتفاقا کین
 شد میان یا و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون النقا
 ساکین میان یا و نون مدغم علی حده در دو کلمه نیز دیک
 بعضی صرفیان جایز است یا را بر حال خود گذارند تا از
 اُنقرنی گشت اُنقرن شد اُنقرن تا که در اصل اُنقرنی
 بود چون یون تا کید تسقیده با و متصل شد اجتماع شد
 میان ثلاث نونات چون اجتماع ثلاث نونات در کلام
 عرب مسکوره پیدا شد بنا بر آن الف مفاصله در میان
 ایشان در آوردند تا اجتماع ثلاث نونات نشود در جای
 نون تا کید تسقیده را نیز مکتوب سازند زیرا که در بعضی
 مشبهیم شد با نون ثنیه فاقبل از نون تا کید تسقیده
 میسر بر حال خود گذارند تا از اُنقرن گشت اُنقرن تا که

اَنْفَرَنْ اَنْفَرَنْ اَنْفَرَنْ اَنْفَرَنْ که در اصل اَنْفَر بودند
چون نون تا کبده خفیفه با و متصل شد و ما قبل از نون
تا کبده خفیفه میس بر فقه گفت تا از اَنْفَر گشت اَنْفَرَنْ
شد اَنْفَرَنْ که در اصل اَنْفَر و بودند چون نون تا کبده
خفیفه با و متصل شد انقواء ساکنین شد میان و او و نون
بیم علی حمده در دو کلمه چون انقواء ساکنین علی حمده و در
دو کلمه نیز یک بعضی حرفیان جابر نسبت و او را حذف
و ضم را باقی گذاشتند تا و دلت تا و دلت کند بر
و او تا از اَنْفَر گشت اَنْفَرَنْ شد اَنْفَرَنْ که در اصل
اَنْفَر می بودند چون نون تا کبده خفیفه با و متصل شد
انقواء ساکنین شد میان و او و نون حدیم علی حمده
حدیم چون انقواء ساکنین علی غیر حدیم جابر نسبت یا در
حذف کردند و کسره را باقی گذاشتند تا و دلت کند بر

تا از انفری گشت انفری شد لا انفری لا انفری لا انفری
 لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا
 انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری
 لا انفری که در اصل انفری انفری انفری بود و در جوانی که نهی از همه
 جهت به در اولش را آوردند آخرش را جزم کردند و در میان
 سکوت حرکات شدند و ناله انفری انفری انفری گشت
 لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری
 لا انفری لا انفری لا انفری که در اصل انفری انفری
 انفری انفری انفری بود و در جوانی که نهی از همه
 در اولش را آوردند آخرش را جزم کردند و علامت
 جزم سکوت و ناله ای عیوضی رفی میفرستند و ناله
 انفری انفری انفری انفری انفری انفری گشت
 لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری لا انفری

لَا تُقَرَّنُ لَا تُقَرَّنُ كَمَا فِي رَأْسِ مُقَرَّنٍ يُقَرَّنُ بُوْدُهُ
 جَوْنِ نُونٍ لَا مَنِي جَا زِمَ جَمْدِي دَرِ اَوْشِ دِرِ اَوْشِ
 رَخِشِ رَا جَرَمِ كَرُونِ عَلَامَتِ جَزِي كَرُونِ زَبَرِ كَا
 مَنِي سِتِ الْمَنِي وَهُوَ الَّذِي لَا يُقَرَّنُ آخِرُهُ بِدُخُولِ الْعَوَالِمِ
 عَلَيَاتِ اَزْ مُقَرَّنٍ يُقَرَّنُ كَثْرَتِ لَا مُقَرَّنٍ لَا يُقَرَّنُ
 شَدِيدِ لَا مُقَرَّنٍ لَا مُقَرَّنٍ وَلَا مُقَرَّنٍ لَا مُقَرَّنٍ
 لَا يُقَرَّنُ لَا يُقَرَّنُ لَا يُقَرَّنُ وَلَا مُقَرَّنٍ لَا يُقَرَّنُ لَا
 اُنْقَرِ لَا مُقَرَّنٍ لَا يُقَرَّنُ لَا اُنْقَرِ لَا مُقَرَّنٍ دَرِ اَصْلِ
 مُقَرَّنٍ يُقَرَّنُ اُنْقَرِ مُقَرَّنٍ بُوْدُهُ جَوْنِ لَا مَنِي دَرِ اَوْشِ
 اَوْشِ رَا جَرَمِ كَرُونِ عَلَامَتِ جَزِي سَكُوتِ وَكَانَتْ
 نَا اَزْ مُقَرَّنٍ يُقَرَّنُ اُنْقَرِ كَثْرَتِ لَا مُقَرَّنٍ لَا يُقَرَّنُ لَا اُنْقَرِ
 لَا مُقَرَّنٍ شَدِيدِ لَا مُقَرَّنٍ لَا مُقَرَّنٍ وَلَا مُقَرَّنٍ لَا يُقَرَّنُ
 لَا يُقَرَّنُ كَمَا فِي رَأْسِ مُقَرَّنٍ يُقَرَّنُ مُقَرَّنٍ يُقَرَّنُ

مَيِّقَرُونَ بودند چون آن نامه به جازمه رسید به در او نشاند
 آوردند و فرستاد و درم کردند و دست خرمیه بگرفت
 و او را عیج بن رفیعی فرود شد نه تا از مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ گشت که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 مَیْقَرُونَ که در اصل مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ بودند چون آن نامه
 جازمه رسید به در او نشاند و آوردند و فرستاد و درم کردند
 زیرا که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ و مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 علیه نازل مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ گشت که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ
 که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ که مَیْقَرُونَ که مَیْقَرِ آن مَیْقَرُونَ

که مَیْقَرُونَ

لا تُنْفَرُونَ چون نون ناکبه التثنيه باینها متصل شده
 ماقبل از نون ناکبه حقیقه میسر بر فتحه گشت تا از لا تنفرون
 لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون
 لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون
 اصل لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون
 متصل شده چون نون ناکبه سقیمه را مرسوم زنده زبر که
 واقع شده بجای او نون تشبیه ماقبل از نون ناکبه حقیقه
 را همین بر حال خود که استخاره ناز لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون
 لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون
 که در اصل لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون لا تنفرون نون ناکبه
 حقیقه بایشان متصل شد التماس کنیم باشد میان
 و لو و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون التماس کنیم
 علی حده در دو کلمه بشود یک بعضی مرفیان را بر نیست

و در او حذف کردند و ضم را باقی گذاشتند تا دلالت
 کند بر حقیقت و او تا از **لَا تُقَرُّوْا بِمَقْرُوْنٍ** که **لَا تُقَرُّوْنَ**
لَا يُقَرُّوْنَ باشند با **لَا تُقَرُّوْنَ** **لَا يُقَرُّوْنَ** که در اصل
لَا تُقَرُّوْا لَا يُقَرُّوْا بودند چون نون تاکید شقیه با و
 متصل شد انقضاء کینین شد میا با و نون مدغم علی
 حده در دو کلمه چون **النقضاء** کینین علی حده در دو
 کلمه بنزدیک بعضی مرفیان جا بزت کینین بطویل و تنقیص
 بود و او را حذف کردند و ضم را باقی گذاشتند تا
 دلالت کند بر حقیقت و او تا از **لَا تُقَرُّوْا لَا يُقَرُّوْا** که **لَا تُقَرُّوْنَ**
لَا يُقَرُّوْنَ باشند با **لَا تُقَرُّوْنَ** **لَا يُقَرُّوْنَ** که در
 اصل **لَا تُقَرُّوْا لَا يُقَرُّوْا** بودند چون نون تاکید شقیه با
 متصل شد انقضاء کینین شد میا با و نون مدغم علی
 حده در دو کلمه چون **النقضاء** کینین علی حده در دو

کلمه بنزد یک بعضی صرفیان جا بزرست و او را بر حال خود
 گذاشتند تا از تنقیر و تنقیر گوشت لا تنقیر لا تنقیر باشد
 لا تنقیر که در اصل لا تنقیری بودند چون تا کفیه
 با و متصل میزند انقار و ساکنین میان یا و فون مدغم
 صده و دو کلمه بهر چون انقار و ساکنین علی صده و دو
 در کلمه بنزد یک بعضی صرفیان جا بزرست یا را حذف کردند
 و کسره را باقی گذاشتند تا دلالت کند بر حقیقت یا تا از تنقیر
 لا تنقیر باشد لا تنقیر که در اصل لا تنقیری بودند
 چون فون تا کفیه با و متصل شد انقار و ساکنین
 میان یا و فون مدغم علی صده و دو کلمه چون انقار و ساکنین
 علی صده و دو کلمه بنزد یک بعضی صرفیان جا بزرست یا را
 حذف کردند و کسره را باقی گذاشتند تا دلالت کند بر حقیقت
 یا تا از تنقیر لا تنقیر باشد لا تنقیر که در اصل

لا تَقْرَأُ بُوْدُنْدُ جُونِ نُونِ تَاكِیْدِ عِلْقِیْلِیْهٖ بِاَوْ مُتَصِلِیْهٖ
 التَّعَاوُسُ کُنِیْنِ شَدِّ مِیَانِ بِاَوْ نُونِ مَدِّ غَمٍّ عَلٰی حَدِّهِ دُرُ
 کَلِمَةٍ جُونِ التَّعَاوُسُ کُنِیْنِ عَلٰی حَدِّهِ دُرُ وَ کَلِمَةٍ بِنَزْدِیْکِ
 بَعْضِیْ مَرْفِیَانِ جَاوِزِ سِتِّ بَارِ اَبْرَ حَالِ خُودِ کُذَّاشْتَنْدَ تَا اَزْ
 تَقْرِیْ کُشْتِ تَقْرِیْنِ بِسَمِیْعُوْا نَدَّ لَا تَقْرَأُ تَا لَا یَهْرَأُ تَا
 کِهْ دَرِ اَصْلِ التَّهْقُوتِ لَا تَقْرَأُ بُوْدُنْدُ جُونِ نُونِ تَاكِیْدِ عِلْقِیْلِیْهٖ
 بِاَوْ بَشَانِ مُتَصِلِیْ شَدِّ اِجْتِمَاعِ شَدِّ مِیَانِ ثَلَاثِ نُونَاتِ جُونِ
 اِجْتِمَاعِ ثَلَاثِ نُونَاتِ دُرِ کَلَامِ عَرَبِیِّ هَکَرِ وَ بِنَزْدِیْکِ عَاوُسُ
 اَلْفِ مَفَاصِلِ دَرِ مِیَانِ اَبَشَانِ دُرِ آوُرْدَنْدَ اِجْتِمَاعِ ثَلَاثِ نُونَاتِ
 نَشُوْدُ دَرِ بَیْجَانِ نُونِ تَاكِیْدِ عِلْقِیْلِیْهٖ رَا نِیْزِ مَكْسُورِ زَنْدِ زَبَرِ اِکِهْ
 مَثَبِیْهٖ شَدِّ بَاوُنِ تَنْسِیْهِ مَاقِبِلِ اَزْ نُونِ تَاكِیْدِ عِلْقِیْلِیْهٖ
 نِیْزِ جَلَّتْ بِرَ حَالِ خُودِ کُذَّاشْتَنْدَ تَا اَزْ لَا تَقْرَأُ تَا لَا یَهْرَأُ تَا
 لَا تَقْرَأُ تَا لَا یَهْرَأُ تَا شَدِّ لَا تَقْرَأُ تَا لَا یَهْرَأُ تَا

اَلْهَقْلُ تَقْرَأُ

[illegible]

چون القاء سکه بین علی غیر حده جابر نسبت با ما
 حذف کردند و کسره را باقی گذاشتند تا دلالت کند
 بر حقیقت یا ناز که تنقیر گفت لا تنقیرن شد
 لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 که در اصل لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 فون تا کید سفید با و بهاضیف شد و بعد فون تا کید
 محققید من بر فتحه گفت تا لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 گفت لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 شدند لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن لا تنقیرن
 بودند چون فون تا کید محققید با فون متصل شد و
 در اینجا فون تا کید نقید را نیز مکتوب زدند زیرا که در اصل

جوابی او چون نشسته ما قبل از نون تا کیه ~~سقطه~~ سابقه یا مبین
جاء بود گذار شدند نازل لا تنفروا الا نیت اکت لا تنفروا الا نیت
سند لا تنفروا الا نیت که در اصل لا تنفروا الا نیت بودند
چون نون تا کیه تقیید بایشان متصل شد اتفاقا کین شد
میان و او و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون اتفاقا کین
حده در دو کلمه نیز یک بعضی صریحان جائز نیست و او را حذف
دفعه را باقی گذاشتند نازل است که بر حذفیت و او را نازل لا تنفروا
لا تنفروا اکت لا تنفروا لا تنفروا لا تنفروا لا تنفروا
که در اصل لا تنفروا لا تنفروا بودند چون نون تا کیه سابقه یا
متصل شده اتفاقا کین شد میان و او و نون مدغم علی حده
در دو کلمه چون اتفاقا کین علی حده در دو کلمه نیز یک بعضی
صریحان جائز نیست و او را حذف کردند و ضم را باقی گذاشتند
نازل است که بر حذفیت نازل لا تنفروا لا تنفروا اکت لا تنفروا لا

لا تُشْفَرُونَ شَفَعَهُ بِاللَّشْفَرِ لَا تُشْفَرُونَ شَفَعَهُ بِاللَّشْفَرِ
 بودند چون نون تا کیه تقبله با و متصل شد اتفاقاً ساکن
 شد میان و او و نون مدغم علی حده و در دو کلمه چون اتفاقاً ساکن
 مدده در دو کلمه بنزدیک بعضی مرفیان جابریت و او را بر حال خود گذاشتند
 لا تُشْفَرُونَ لَا تُشْفَرُونَ مجوز اند نه لا تُشْفَرُونَ که در اصل لا تُشْفَرُونَ
 بودند چون نون تا کیه تقبله با و متصل شد اتفاقاً ساکن شد میان
 جاب و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون اتفاقاً ساکن میان و با و
 نون مدغم علی حده در دو کلمه بنزدیک بعضی مرفیان جابریت
 با را اصداف کردند و کسره را مانی گذاشتند تا دلالت کند بر جبریت
 با تا اند لا تُشْفَرُونَ گشت لا تُشْفَرُونَ شد لا تُشْفَرُونَ که در اصل لا تُشْفَرُونَ
 بودند چون نون تا کیه تقبله با و متصل شد اتفاقاً ساکن شد
 میان و با و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون اتفاقاً ساکن
 علی حده در دو کلمه بنزدیک بعضی مرفیان جابریت لیکن بوی

و ثقیل بود و بار ا حذف کردند و کسره را باقی گذاشتند تا دلالت
که بر حذفیت با تا از لا تنقیر می گشت لا تنقیرن شد لا تنقیرین که
در اصل لا تنقیرین بودند چون نون ناکید نقیده با و متصل شد اتفاقا
ساکنین شد میان با و نون مدغم علی حده در دو کلمه چون
التقاء ساکنین علی حده در دو کلمه بنزدیک بعضی صرفیانی جابر
صفت بار ا حذف کردند و لسه بر حال خود گذاشتند تا از لا تنقیر
گشت لا تنقیرین شد نه لا تنقیران که لا تنقیران که در اصل لا
تنقیرن لا تنقیرن بودند چون نون ناکید نقیده با و متصل
شد اتفاقا جماع شد میان ثلاث نونات چون الجمع
ثلاث نونات در کلام عرب مستکبره پنداشتند و بنا بر آن
الانصاف و در میان ایشان در آورند تا انجم ثلاث
نونات نشود و در میان نون ناکید نقیده را نیز مکسور سازند
زیرا که مثابه شد با نون نشبهه ماقبل از نون ناکید

تقبله را مینویسد بر حال خود که استند نالاز لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 لا شقرنات لا شقرنات استند لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 لا شقرن لا شقرن که در اصل لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 چون نون تا کبیه خفیفه با اینها متصل شد و ماقبل از نون تا کبیه
 خفیفه بر فخمه گشت نالاز لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 لا شقرن که در اصل لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 خفیفه با و متصل شد التقاء سکنین شد میان و او و نون
 مدغم علی جمده و دو کلمه چون التقاء سکنین علی جمده و دو کلمه
 صحرای جزیرت و او را حذف کردند و ضمیه را باقی گذاشتند
 تا دلالت کند بر حذفیت و لغو نالاز لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن
 لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن لا شقرن که در اصل لا شقرن لا شقرن

بود. شفا کتبین شد میان یا و نون مدغم علی غیره
 و بنام شفا کتبین علی غیره مدغم است به نسبت با و احد
 کردند و کسره را باقی گذاشتند تا اول است کشف حذفیت با
 تا از لا تُغری کُنت لا تُغری کُنت الا ظرف من مَنقره
 را از فعل مضارع مطلق بخاکردند حرف اول را حذف کردند
 بخاکری با ویم مفتوحه و را آوردند ماضی آخر افتحه دادند با ویم
 خود گذاشتند و در آخرش نون طبعی کن مدغم دند از برای
 اعراس اسم تا از وزن یَفْعَالُ ماضی یَفْعَلُ کُنت منقره
 منقران نشین منقره است منقر اسم واحد و چون
 خواستین که اسم واحد را نشین سازند در آخرش
 الف و نون مکسوره در آوردند یا با و نون مکسوره در آوردند
 تا از منقره کُنت منقران شد یا منقرین باشد
 تا از جمع تکسیر منقرات منقره منقر اسم واحد و چون

[illegible]

بافتاح

خواستن که اسم واحد را جمع تکسیر سازند حرف اول آن را
 را فتحه دادند سیم جایی الف نه برای جمع تکسیر آورده اند
 که مابعد از الف فتح تکسیر بود آنرا حرف کسیره دادند و ننویسند
 غیر حذف کردند از برای مع صرف تا از منفرد گشت مشا بر شد
 منفرد تصغیر منفرد است منفرد اسم مکرر بعد چون خواستن
 اسم مکرر را مقصور سازند حرف اول نموده دادند و الف را افزودند
 سیم جایی بای تصغیر داده اند حرفی که مابعد از بای تصغیر
 بود و آنرا کسیره دادند تا از منفرد گشت مشا بر شد منفرد
 مطلق بنام مطلق بنام حرف اول را حذف کردند بجای او سیم
 در آورده اند افعال را فتحه فتحه بود در آخرش ننویسند جمع
 کردند از برای غارت اسمیت تا از وزن فعل حذف منفرد
 منفرد ان نشبه منفرد است منفرد اسم واحد بود و چون خوا
 که اسم واحد را نشبه کردند در آخرش و الف و لام

۱۵۱

بحث است و الله
 سید بن
 کشف
 یا فیض

مکره

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين

منحک اول را در نانی اوغام کردند تا از لغز را از لغز و از لغز
 از لغز نکست از لغز را از لغز و از لغز نکست از لغز
 از لغز نکست از لغز را از لغز و از لغز نکست از لغز
 اوغام در پنهان نمید بود بر حلق خود گذاشتند بخبر از از لغز نکست کردن
 از لغز نکست مافی معلوم بود چون خواستن که فعل مافی معلوم را
 فعل مضارع معلوم سازند در کردن بسبب اصلش که اصل او لغز بود
 یک حرف از حرف اتین منقوصه در اولش در آورند و در مقابل آخر
 کسره و در آخرش از عراب رفی در آورند تا از لغز نکست بخبر کنند
 بعده دو حرف از یکس هم آمدند بر دو منحک و نکست و لا را
 انداختند بعده اول س که بن منحک اول را در نانی اوغام کردند
 تا از لغز نکست از لغز را از لغز و از لغز نکست از لغز
 معانی و سرخ شدن لم یتر لم یتر لم یتر لم یتر لم یتر که اصل
 لم یتر لم یتر لم یتر بود چون لم یتر لم یتر در اولش در آورند از لغز

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 اوغام در پنهان نمید بود بر حلق خود گذاشتند بخبر از از لغز نکست کردن

جزم کردند علامت جزمیه سکوت تو نهان میبوی و فی مفرقه بند بخت شد

بعده انقباض میکنند میان هر دو در راجی اولی که کسکی شده اند

هر دو بعد از هم فعل مضارع و در این باب که رسیده بودند از هر دو را علی حده یعنی

صرفیان را نشان می رافعه میدهند لهذا الفیه اخف الحركات لم یخیر لم یخیر

لم یخیر لم یخیر میخوانند و بعضی صرفیان را را را رسیده میدهند لهذا

الیه ای که از حرکت حرکت با الکسر لم یخیر لم یخیر لم یخیر میخوانند و بعضی

و بعضی صرفیان نیز ادغام میخوانند لهذا در این باب

ادغام آن حرکت را را را بیست لم یخیر لم یخیر لم یخیر میخوانند

باب پنجم از فعل فی غلبه مجرد که بدون افعال یفعال افعال است

چون افعال یفعال یفعال یفعال یفعال یفعال یفعال یفعال یفعال

اسم مصدر بود چون خواستی که اسم مصدر را فعل بافی معلوم سازد و فی اول

و ثانی و خامس و هفتم را بر حال خود که باشند ثالث را فاعله و دهم را مفعول

ما قبلش مضارع آن کار را با الف بدل کردند الف و نون مصدر بار حذف کردند

بنام خداوند فعل تا از اتمیر ارگشت ایجاز یکنه بعد و دو حرف از کتبهم
آهنگ از هر تحرک حرکت اول را انداختند بعد اول برسانند ثانی متحرک
اول را در ثانی ادغام کردند تا از ایجاز ارگشت ایجاز شد به باب ویم از فصل
سجده که بر وزن **يَسْتَفْعِلُ يَسْتَفْعِلُ يَسْتَفْعِلُ يَسْتَفْعِلُ**
معه معلوم که بر اصل خود است مضارع و جری کردن ماضی استغفل را از

ما از او خبری نگرفتیم و از او خبری نگرفتیم

دو ابرو زدن و سر را بالا بردن و دماغ را بالا بردن

[illegible]

دوم سازند حرف اولی را فقه و دندانی و ثالث و خامس را
 تذلل خود کند استند تا از بدو خارج گشت و الف و تنوین مصدر را با
 حذف را در این برای بنا کردن فعل تا از بدو خارج گشت و درین شده
 بر این فعل بیاید در است باب است با لیست اول از فعل رباع بر وزن
 که بر وزن **فَعْلَل** یفعلل یفعلل آمده است چون تذخوخ تذخوخ تذخوخ
 فهو من ذخر تذخوخ مصدر معلوم بر اصل خود است معنای او سنگ عظیم
 تذخوخ را از تذخوخ بنا کردن تذخوخ اسم مصدر بود چون خود استند تا
 مصدر را فعل ماضی معلوم سازند حرف اول و ثانی و ثالث و خامس را بر حال
 که از این مصدر را از این فعل بدل شد و تنوین مصدر را با حذف را در این
 بنا کردن فعل تا از بدو خارج گشت و باب دوم از فعل رباعی بر وزن
 که بر وزن **فَعْلَل** یفعلل یفعلل آمده است چون تذخوخ تذخوخ تذخوخ
 نجام لا فهو من ذخر تذخوخ را از این نجام بنا کردن از نجام اسم مصدر
 بود چون خود استند تا اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند حرف اول و ثانی و
 رابع و خامس را بر حال خود کند استند تا الف و دندانی و ثالث و
 خامس را حذف از برای بنا کردن فعل تا از بدو خارج گشت و درین
 از نجام شد از نجام مصدر معلوم که بر اصل خود است معنای او
 که با شستن این باب سوم از فعل رباعی بر وزن که بر وزن **فَعْلَل**
 یفعلل یفعلل آمده است چون ایشعر ایشعر ایشعر

کردن کسره بود و نقل بود آن ^{انفرد معنی داشت} در عهد النفا و کسین
شده بریان و ادو عین و او را حذف کردند و گفتم که معنی داشت بود
آن البعید و او را از و عده گشت عده شد یا عده را از و عده قنار
کسره بود و نقل بود آن را انداخته عهد النفا و کسین شد بربان و ادو
عده و عین و او را حذف کردند و عین را در گفتم کسره بید مذقن ال کس
او را حرکت کسره و از و عده گشت عده شد یا عده قنار از و عده
بخار و کسره بود و نقل بود آن را نقل در عهد النفا و کسین بود
و ادو عین و او را در و کسره و گفتم که معنی داشت بود آن را
و او را از و عده گشت عده شد عده قنار معنی بود
مغالب او و عده کردن او اعد جمعی بود و عده است
و عده عده و عده اسم واحد بود و از خواستن که اسم واحد را جمع
کنند بر آن حرف اول را فاعله و او را قبل از حرکت بنویسند
که او و عده و عده اسم واحد بود و از خواستن که اسم واحد را جمع
کنند بر آن حرف اول را فاعله و او را قبل از حرکت بنویسند
که عده از الایه عده بود آن کسره و او را و او را
حذف کردند و او را بر آن حرف حذف کردند از بر این معنی حرف تا از
و عده گشت و او را عده شد عده و او را جمع شد در اول

و عده عده و عده اسم واحد بود و از خواستن که اسم واحد را جمع
کنند بر آن حرف اول را فاعله و او را قبل از حرکت بنویسند
که او و عده و عده اسم واحد بود و از خواستن که اسم واحد را جمع
کنند بر آن حرف اول را فاعله و او را قبل از حرکت بنویسند
که عده از الایه عده بود آن کسره و او را و او را
حذف کردند و او را بر آن حرف حذف کردند از بر این معنی حرف تا از
و عده گشت و او را عده شد عده و او را جمع شد در اول

نور

گشت از نوعه و از نوعه نشد با نوعه و از نوعه که در اصل نوعه
نوعه نوعه که در واد واد را بهر معنی هر که در نا جتی و ثلاث
و ادات شود و حال عطف ناز و نوعه و نوعه که در نوعه و ادیه
اللامر من ... از نوعه بنا کردن که با نوعه و نوعه که علامت
استقبال نوعه اثر حذف کردند و بعد از حرف استقبال منکر بود باز
بمکث احش او وقف کردند علامت و قفیه سقوط و است شد
نوعه گشت عید شدند با عید را از نوعه بنا کردن که خود از نوعه است
که علامت است اخبار نوعه را حذف کردند و بعد از حرف استقبال
ماند چون است با خبر محال بود نظر بر بعضی کلمات که در بعضی کلمات بود
بسیار از اصل نوعه در این حرفش وقت کردند علامت و نوعه
تا از نوعه است از نوعه عید و اد و اد واقع شد میان هر دو که
را حذف کردند و از خبری را حذف ناز و نوعه از نوعه است عید شد
بمکث عین از خبر و حیا استغنا آمد تا از عید گشت عید شد
لا با از نوعه گشت از نوعه و اد و اد که با فیش کسور آن
خاور را با با آن کردند تا از نوعه است عید شد عید با را حذف
کردند تا جمیع را بهر که گشت لازم شود نوعه حرکت عین از خبر
و محال است آنکه تا از نوعه گشت عید شد
باب دوم از تلایا بردن آن که بر وزن فعل بفعل فاعل است
چون بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر
اسم مصدر بود و چون خواستن که اسم مصدر افضل ماضی معلوم ساز

حرف اول و ثالث را بر حال خود که باشند و ثانی را فاعلی دادند با حرف
اول و ثانی و ثالث را فاعلی دادند و تنوین مصدر بار احد کسر و ثانی را
با کردن فعل ثانی را کسر کنند کسر کنند بر مصدر معلوم
که اصل خود است معنای او فاعل را با حرف اول و ثانی را
از فعل ثانی مثال که بر وزن فعل یفعل فعل آمده است چون
وضع یضع وضع یضع یضع را از وضع بنا کردن وضع اسم مصدر
بود چون خواستی که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند حرف اول
و ثالث را بر حال خود که باشند و ثانی را فاعلی دادند با حرف اول و ثالث
ثانی را فاعلی دادند و تنوین مصدر را حذف کردند و ثانی را برای بنا کردن فعل
یا از وضع شد وضع شد وضع مصدر معلوم که اصل خود است معنای او
با چهارم از فعل ثانی مثال داور فعل یفعل فعل آمده است
چون و جعل یجعل یجعل یجعل را از و جعل بنا کردن و جعل اسم
مصدر بود چون خواستی که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند حرف اول
و ثالث را بر حال خود که باشند و ثانی را کسره داده و با حرف اول و ثالث
را فاعلی دادند و ثانی را کسره دادند و تنوین مصدر را حذف کردند و ثانی را
برای بنا کردن فعل ثانی را و جعل شد و جعل فعل مصدر معلوم
بر حال خود است معنای او و ثانی را کسر کنند کسر کنند
پنجم از فعل ثانی و دوی که بر وزن فعل یفعل فعل آمده است چون
و جع یوجع یوجع یوجع را از و جع بنا کردن و جع اسم مصدر بود
چون خواستی که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند حرف اول و ثالث

و کسر کنند کسر کنند بر مصدر معلوم که اصل خود است معنای او
و ثانی را کسر کنند کسر کنند بر مصدر معلوم که اصل خود است معنای او
و ثانی را کسر کنند کسر کنند بر مصدر معلوم که اصل خود است معنای او
و ثانی را کسر کنند کسر کنند بر مصدر معلوم که اصل خود است معنای او

بر حال

۱۳۸۸

و او مخوک فیش مفتوح آن و او را با تلف بدل کرده باو گشت و او را با تلف
 بعده و او را کی مافیه مفتوح آن و او را با تلف بدل کرده باو گشت و او را
 بعده چون و ای گردد فعل ماضی معلوم با تلف بدل کرده شده در اینجا نیز با تلف
 کردند بعده انقضاء ما را که تو گفت تلف را حذف قاف حرکت فتح می باشد
 از برار می باشد عین کلمه تا از بقول گفت بقیع بقیع شد و
 قول مصدر معلوم بحال خود است معنی او گفته شدن مقول و از
 بقیع بنا کردند بفعل مضارع مجهول بود چون غسقا که فعل مضارع مجهول
 را اسم مفعول است بد حرف اول حذف کردند بجای او میم مفتوحه در اولش
 و او را با قیل اخر از ضم اشبعی دادند تا از و او به اسوه زیرا که وزن
 مقول نیز با و کلام عرب ساده است الاکم و حقون بماند و آن عند الجاهل
 ادبها عند الفز موش بزم بزم است در اخرش توبن طبع کنی در او در انداز
 بر اثر عبارت است با از بقول و گشت مقو و لی شد بعده فیه بود و
 تقبیل بود آن فعل کرده با قیل دادند بعده و او را با حذف کردند بعده
 الا فحش نه تا بی لان الثاني علامه تا علامه لا تخذف نه تا بقول
 شد بلام مقو و لی بود فیه بود و تقبیل بود آن را نقل کرده با قیل
 و او را بعده التقادس کنین شد میان هر دو و او بعده و او تا بی
 کردند عند الصوبه تا بی زاید و او را با حذف و او را با مقول
 شد بلام مقو و لی بود فیه بود و تقبیل بود آن را نقل کرده با قیل
 بعده التقادس کنین شد میان هر دو و او بعده و او را با حذف کردند
 عند الا فحش نه تا بی لان الثاني علامه تا علامه لا تخذف مقول

کلامه التقادس کنین شد میان هر دو و او بعده و او را با حذف کردند

بلام مقول

باج معقول بود و غیر بود آن را نقل کرده معلوق دانستند بعد از انفا
سکین شد میان هر دو و او را و او را فی الحقیقت گردانند عند الصوبه لان الی
نایبه الزایده بالهذف حرکتی که معلوق دانسته بود آن را باقی رانند و او را
مفوق شد باج معقول بود و غیر بود آن را انداختند بعد از انفا
سکین شد میان هر دو و او را و او را حذف حده بمقتضی الالف
نایبی که انانی علامت و علامت لا حذف فاف را حرکت غیر میدهند
و نیز اریب است و او را مفوق باشد باج معقول معقول بود و غیر بود آن را نقل
بود آن را نقل انداختند بعد از انفا و سکین شد میان هر دو و او را
و او را فی الحقیقت گردانند عند الصوبه لان ان فی الزایده الزایده بالهذف
فاف را حرکت غیر میدهند از برای اینست که او معقول شد باج معقول بود و او را حرکت
مغشبه غشیخ ان و او را بالف یا حرکت و او را انداختند با و او را سکین مغشبه
مغشبه آن و او را بالف بدل کرد و چون او ای که در فعل ماضی معلوم بالف بدل کرده
شده بود در بی غیر بالف بدل کردند بعد از انفا را حذف حده بمقتضی الالف
لان الواو علامت و علامت لا حذف حده یا حذف را و او را غیر میدهند از برای اینست
و او را مفوق شد باج معقول بود و او را حرکت یا قیاس معقول ان و او را بالف بدل کرده
یا حرکت و او را انداختند بعد از او را که مغشبه مغشبه ان و او را بالف بدل کرده
یا چون او ای که در فعل ماضی معلوم بالف بدل کرده در بی غیر بالف بدل کرده
و او را حذف حده بمقتضی الالف لان ان فی حقیقت معلوم زایده
و الزایده بالهذف فاف را حرکت غیر میدهند از برای اینست که فعل مضارع
بعد از انفا سکین مغشبه معقول آن الف را و او را بدل کردند معقول شد

باز و منور که با خورشید منتهج از افق او را که در خورشید صافی بود که در دهانش بود
همچو در کجای خورشید که در دهان او را که در خورشید صافی بود که در دهانش بود
در کجای خورشید که در دهان او را که در خورشید صافی بود که در دهانش بود

میں نے اس سے پہلے اس کی طرف سے کوئی خط نہیں دیکھا تھا۔

[illegible]

تا در بقول بول قول بقول نشد لم یقل لم یقل لم یقل نشد بقول
ان تعال ان تعال ان تعال که در اصل بقال الاله منه قل و از قول
بنا کرده نشد که علامت استقبال بود ان را حذف کردند مانجه از حذف
الاستقبال مخوک نیز تا اگر محو شده اخرش را حذف کردند علامت دفعیه سقوط است
نشده و التقادس که این شده و اولام و اولام حذف کردند قل شد باقی را از قول
بنا کردند که مانجه از قول است تا که علامت استقبال بود ان را حذف کردند مانجه از قول
الاستقبال که چون ابتدای کسر جمال بعد نظر کسر بعضی کلمه از حلی کسر منضم
همه همزه وصل بهمزه و اولام و اولام نشد در وقت که در علامت دفعیه سقوط
حکمت شده تا در بقول که نشد قول نشد نه بود و تقبیلهای اولام که در اصل
را در اندامه و التقادس که این شده و اولام و اولام حذف کردند قل شد باقی را از قول
بنا کردند که مانجه از قول است تا که علامت استقبال بود ان را حذف کردند مانجه از قول
الاستقبال که چون ابتدای کسر جمال بعد نظر کسر بعضی کلمه از حلی کسر منضم
فوقین کسر را اصل قل بعد چون ان کسب تقبیده با و مقصود شده مانجه از قول
تا کسب تقبیده می بر حلی کسب حرکت که تحریف شده و بعد آن را با زبانی آورده که حرکت معنی از این
ن در قل کسب فوقین شد باب دوم ان فعل بحر که بر وزن فعل فعل
فعل آمده است جو باج بیج کتب باج باج را از بیج بنا کردن
بیج کسم مصدر بعد می خواند که اسم مصدر را فتحه ماضی معلوم گذارند
حرف اول و ثان را به بیضی خط که انشد و تا بیاضی را فتحه و از نو و تنویر
مصدر را و انشد که اند از سر بر بن کردن فعل کار زینت بیج

و از قول بول قول بقول نشد لم یقل لم یقل لم یقل نشد بقول
ان تعال ان تعال ان تعال که در اصل بقال الاله منه قل و از قول
بنا کرده نشد که علامت استقبال بود ان را حذف کردند مانجه از حذف
الاستقبال مخوک نیز تا اگر محو شده اخرش را حذف کردند علامت دفعیه سقوط است
نشده و التقادس که این شده و اولام و اولام حذف کردند قل شد باقی را از قول
بنا کردند که مانجه از قول است تا که علامت استقبال بود ان را حذف کردند مانجه از قول
الاستقبال که چون ابتدای کسر جمال بعد نظر کسر بعضی کلمه از حلی کسر منضم
همه همزه وصل بهمزه و اولام و اولام نشد در وقت که در علامت دفعیه سقوط
حکمت شده تا در بقول که نشد قول نشد نه بود و تقبیلهای اولام که در اصل
را در اندامه و التقادس که این شده و اولام و اولام حذف کردند قل شد باقی را از قول
بنا کردند که مانجه از قول است تا که علامت استقبال بود ان را حذف کردند مانجه از قول
الاستقبال که چون ابتدای کسر جمال بعد نظر کسر بعضی کلمه از حلی کسر منضم
فوقین کسر را اصل قل بعد چون ان کسب تقبیده با و مقصود شده مانجه از قول
تا کسب تقبیده می بر حلی کسب حرکت که تحریف شده و بعد آن را با زبانی آورده که حرکت معنی از این
ن در قل کسب فوقین شد باب دوم ان فعل بحر که بر وزن فعل فعل
فعل آمده است جو باج بیج کتب باج باج را از بیج بنا کردن
بیج کسم مصدر بعد می خواند که اسم مصدر را فتحه ماضی معلوم گذارند
حرف اول و ثان را به بیضی خط که انشد و تا بیاضی را فتحه و از نو و تنویر
مصدر را و انشد که اند از سر بر بن کردن فعل کار زینت بیج

و از قول بول قول بقول نشد لم یقل لم یقل لم یقل نشد بقول

فعل نازدعا و گشت دعوت شد بیده داد و متحرک و جلیس مفتوحه الیه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

با الف بدل کردند یا حرکت **هم** را انداختند بعد از و با کسره ناقبش
 مفتوحه آن و او را با الف بدل کردند تا از دعوت گشت و عا شد و عا دعوت
 بر حال خود انداخته که در اصل دعوت بود ضمیر او و تقبل بود آن را انداختند
 بعد از التقاء و سکین شد میان هر دو و او را حذف کردند و عا چه
 و عا بود و او متحرک با قبضه مفتوحه آن و او را با الف بدل کردند یا
 حرکت **هم** را انداختند بعد از و با کسره ناقبش مفتوحه آن و او را با الف بدل
 کردند و دعوت شد دعوت که در اصل دعوت بود و او متحرک با قبضه
 مفتوحه آن و او را با الف بدل کردند یا حرکت **هم** را انداختند بعد از و
 با کسره ناقبش مفتوحه آن و او را با الف بدل کردند بعد از التقاء و سکین
 شد میان هر دو و او را حذف کردند دعوت شد دعوت که
 در اصل دعوت بود و او متحرک با قبضه مفتوحه آن و او را با الف بدل
 کردند یا حرکت **هم** را انداختند بعد از و با کسره ناقبش مفتوحه
 آن و او را با الف بدل کردند تا از دعوت گشت و عا شد تا
 دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت دعوت
 همچون این بر حال خود که در استخفیه بود از دعا بکار بردن
 دعا فعل ماضی **هم** و **هم** خوارش که فعل ماضی معلوم را فعل ماضی معلوم

20

بسم الله الرحمن الرحيم

١٠

یا چه و آنچه بود چون و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
نمبر بالف بعد از آنکه اندک کنین شد و آن الف و تنوین و آنچه بود
آن و او را باید که در دایع اند یا او منکر ما قبلش مکتوب آن و در آنجا باید که در دایع با حروف
جامه در زعمه کرد و حقیق بود نیز نقد بر آنکه در دایع بعد از آنکه او را ف در هر طرف آن
آن پس از حذف و او را باید که در دایع با حروف جامه در زعمه کرد و حقیق بود نیز نقد بر آنکه در دایع بعد از آنکه او را ف در هر طرف آن
بالف بدل کرده یا حرکت یا لا انداخته بعد از آنکه باقیش مفتوحه از یا
بالف بدل کرده یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
نمبر بالف بدل کرده یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
کر دایع حقیق بود یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
نمبر بالف بدل کرده یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
را حذف کردند دایع یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
شده بود در اینجا نیز بالف بدل کرده بعد از آنکه باقیش خد میان الف
و تنوین الف را حذف کردند دایع یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی
ما قبلش مکتوب آن و او را باید که در دایع با حروف جامه در زعمه کرد و حقیق بود نیز نقد بر آنکه در دایع بعد از آنکه او را ف در هر طرف آن
نقد بر آن و او را باید که در دایع با حروف جامه در زعمه کرد و حقیق بود نیز نقد بر آنکه در دایع بعد از آنکه او را ف در هر طرف آن
آن و او را باید که در دایع با حروف جامه در زعمه کرد و حقیق بود نیز نقد بر آنکه در دایع بعد از آنکه او را ف در هر طرف آن
نبود آن و او را باید که در دایع با حروف جامه در زعمه کرد و حقیق بود نیز نقد بر آنکه در دایع بعد از آنکه او را ف در هر طرف آن
بعد از آنکه باقیش خد میان الف و تنوین الف را حذف کردند دایع یا حجه و او را که در فعل باقی معلوم بالف بدل کرده شده و در بی

و بیاض با الف بدل کردند بعد از انقضای کتب میان الف و و (و الف را نه)
 کردند و اعراب کردند بعد از کسر عین را بیاض بدل کردند و بر اعراب بیاض و او
 بیان برای بافرمانند و او را اعراب شد باجه و اعراب بود و او را اعراب
 باقیش همگی کسور آن و او را بیاض بدل کردند یا تا خفتن ساد از کسر و حقیقی بود
 و او را بیاض بدل کردند با و او واقع شد حکم طرف بیاض از و او
 آن و او را بیاض بدل کردند با و او واقع شد در موضع چهارم بیاض و او را بیاض
 و او را بیاض بدل کردند و اعراب بیاض شد باجه و اعراب بود و او را بیاض
 آن را نقل کرده باقیش را از بیاض بعد از کسر حرکت ماضیه و انقضای کتب
 بیاض میان با و او را حذف کردند و اعراب بیاض شد باجه و اعراب بود و او را
 بیاض نقل بود آن را نقل کرده ماضیه و انقضای کتب میان با و او را
 با و او را حذف کردند و اعراب بیاض شد باجه و اعراب بود و او را
 اعراب بیاض شد باجه و اعراب بیاض بود آن را بیاض را انداختند بعد از انقضای
 کتب میان با و او را با و او را حذف کردند و اعراب بیاض شد باجه و اعراب
 بود و او را بیاض بدل کردند یا تا خفتن ساد از کسر و حقیقی بود
 و او را بیاض بدل کردند با و او واقع شد حکم طرف بیاض از و او
 در موضع چهارم بیاض و او را بیاض بدل کردند و اعراب بیاض شد باجه و اعراب
 بیاض نقل بود آن را انداختند بعد از انقضای کتب میان با و او را
 کردند و اعراب بیاض شد باجه و اعراب بیاض بود و او را بیاض را حذف
 اسم واحد را حذف کردند و در آن سوراخ را اصل او را و او را
 هر حرف اول مفروض ثالث در این راقعه دادند الف و او را حذف کردند و او را
 بیاض اول و او را متحرک در این راقعه دادند الف و او را حذف کردند و او را

یا با و او را بیاض بدل کردند با و او واقع شد حکم طرف بیاض از و او

یا با و او را بیاض بدل کردند با و او واقع شد حکم طرف بیاض از و او

در زمین کبود افسردگی و دریاچه ها

[illegible]

با و او واقع شد و موضع جهنم فها هم بنیر
 کردند و عیناً نه دُخون دُغیت و دُغیتا دُغیت
 دُغیت دُغیتا که در اصل دُخون دُغوت و دُغیتا دُغوت و دُغوت دُغوت
 دُخون دُغوت نابودند و او منی که فلیسی مکسران و او را باید از گردن بماند
 خروغ نماید از کس حقیقی بویا نه نقدیران و او را باید از گردن بماند و او
 واقع نه حکم طرف بنه از کس و ان و او را باید از گردن بماند و او واقع نه

ندیمین که در اصل ندیمین بودند کسوف بود و بعد از آن را نقی کرده تا قبل از
 یوم از صلب حرکت یافتند بعد از آنکه در میان او و یار و او را غنایند
 ندیمین نزد یار ندیمین بودند و او متحرک تا پیش از یار و او را غنایند
 کردند تا حرکت داد و از آنجا که او را غنایند و او را غنایند و او را غنایند
 بدل کردند بعد از آنکه در میان یار و او را غنایند و او را غنایند
 یار ندیمین بود و او را غنایند و او را غنایند و او را غنایند
 ندیمین نزد یار ندیمین بود کسوف بعد از آنکه در میان یار و او را غنایند
 شد میان یار و او را غنایند و او را غنایند و او را غنایند
 یا متحرک تا پیش از یار و او را غنایند و او را غنایند
 یا کسوف تا قبل از یار و او را غنایند و او را غنایند

۱۱. الف را غنایند کرده تا پیش از یار و او را غنایند
 دعو و دعو و دعو الی این که معاد معلوم یار و او را غنایند
 چهار مصدر خوانند شدن که اندک دعو الی یار و او را غنایند
 مجهول بود و هر چه خوانند که قدر معلوم یار و او را غنایند

بجای از دعو و دعو و دعو الی یار و او را غنایند
 شوق زین و دعو و دعو الی یار و او را غنایند
 میخواستند تا پیش از یار و او را غنایند و او را غنایند
 مونس قیاس بر دل است در افروختن تو نیز هم کمتر دعو و دعو الی یار و او را غنایند
 به دعو و دعو و دعو الی یار و او را غنایند و او را غنایند
 اول را در نامه ارقام کرده اند و دعو و دعو الی یار و او را غنایند
 دعو و دعو الی یار و او را غنایند و دعو و دعو الی یار و او را غنایند
 و احدان لبون و حیرت خوارش که هم واحد آن یار و او را غنایند

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سیدنا ابوبکر

بسم الله الرحمن الرحيم

یاسا متعلقہ: فیصل از عمر تاجیکہ قلمیہ

[illegible]

فَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ إِذَا كَانُوا لِلْحَمْرِ مَبْغُوتِينَ

شیرتو کیونکہ جو غنائکہ تفسیرتو ن منقولہ جہالتقاویٰ کتب میں لکھی گئی

داور علی محمد صاحب فرزند میرزا حسن خست و او با قبا و

سے بہت داور گھڑی رد ہوا۔ فقیر نے ہوا کی آواز سے کہہ دیا کہ یہ سب میری
سرحد سے آواہ لیاؤ۔

از دیدگاه علم منت استقامت یحیی و ان را هدف کرده فایده از من

الاستقبال من كشمير من قبله ان شاء الله تعالى

وَقَفَرْنَا فِي حُفْرِهِ الْمُنِيرِ

حرف اول حذف کردیم و جای او هم مفتحه در آوردیم

نهمین طبع که در او دندان زردی است از استخوان مدخلی بود و در صورت او

بسم الله الرحمن الرحيم

خدیجه کرمه فدک

فصل مباح مطلق بنابرند که اطلاق صرف از دندنی را و مستثنی از دندنی را

ببقولت بدو فاشا و او نیز که ماقبل مفتوح از اول

نمودند یا حرکت یابد اندامی از بدن و دست را فتنه سفید جلان

به کردند باطن و او را در حق باطن معلوم یافتند و از آن معلوم در حق باطن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

100

بالب بدل کرد

نویسند واقع شده

رویه بنویسند و
 (۱) یا با الب بدل کرد
 مفتوح آن بار
 یا اگر ده شده بود
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۲) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۳) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۴) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۵) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۶) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۷) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۸) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۹) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن
 (۱۰) یا با الب بدل کرد
 گفت به قاتل
 سانه در احوال خود
 ناز از به قاتل
 به قاتل ما اسم داده بود
 مفتوح آن

مستند و موضع

داور را بنام

نم بعد و غیره قبل و آن
جمله نمودار کینی نه میان
هر با و شونج با را اندک و در تقاع یا بدند
بعد از شونج کینی شد میان یا بدند نیز با
حذف کردند از بر این حرف جو بیوی و یا حرکت و از جو
نیز را خوشی در آوردند یا بعد از آن یا قبل است و تنویر لطیف است
ماقت مطلب است مداع شد یا جسته یا جسته یا مداع مداع جو
مداع است مداع است اسم و یک مداع جو حلاسن را اسم واحد را جمع
است نه در کون بود الحش را اصل او نه و و حرف مدع مدع
را فتح دادند سیم جای الف از بر این تحسیر در آوردند حرفی که با الف
جمع کسره و آن را کسه دادند و نا و واحده را حذف کردند و شونج را نیز
حذف کردند از بر این حرف مدع و نت بد اجودانه بعد و عمود و نقل
بودان را انداخته بعضی از شونج در آخر در آوردند بعد از الف کینی
بستند بر آن و او شونج و او را حذف کرده مداع شد یا بدند یا بدند بود
نقل بود آن نه آنه اخذ بعضی از شونج و او را حذف در آوردند بعد از الف
بستند بر میان و او شونج و او را حذف کردند و شونج را نیز حذف کردند
از بر این حرف بعد و بعضی و او یا حرکت و او شونج و او را حذف
نا و او حذف کنند اگر او نقل است و شونج لطیف است در این حرف جنوب است
مداع شد یا بدند یا بدند و او شونج و او را حذف در آوردند یا بدند
یا با خروج یا بدند از کسه و بیغ بود و غیره بر آن و او را با بدند
با و او را فتح شد حکم حرف شونج از کسه آن و او را با بدند
با و او را فتح شد در موضع یا جم شونج و او را بدند و او را با بدند

مدعی

در سبب از الف

به مبدل گردند با واد

بشر فصول آن و او

و او را انداختند

بعد از آن که فصول مضمون آن را با ف به مبدل کردند با جبه و او را

و در مضمون باقی مبدل به مبدل بود در سی جوا ف به مبدل کردند بعد

از مضمون باقی مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

و در مضمون مبدل به مبدل بود و او را

اولی که با مضمون آن را

مضمون او حار از بدو خواندنی و در این مضمون معلوم بود حین و داشتن
 که فعل مضارع معلوم را به سبب تعیین می کنند و در این سبب علتش که اصل
 او بدو بود حرف لام را حذف کردند بجای او همزه مفتوحه در او نشاندند
 و آوردند ما قبل آخر را یعنی تا از بدو خواندنی که اشتراک می کنند بعد از او و
 ما قبلش مفتوحه آن را و او را با الف بدل کردند با حرکت باید انداختند بعد
 یکس که ما قبلش مفتوحه آن را و او را با الف بدل کردند با چون و او را که در
 فعل باقی معلوم با الف بدل کرده شد بود در جای نیز با الف بدل کرده شد
 یا چه آدو بود و او و او را نشاندند پس از الف بدل کردن نیز از همزه شد و او را
 با بدل کردن آدو را به بعد بافتوحه مفتوحه آن را با الف بدل کردند
 با حرکت باید انداختند بعد یکس که ما قبلش مفتوحه آن را با الف بدل کردند
 با همزه و او را که در فعل باقی معلوم با الف بدل کرده شد بود در جای نیز با الف بدل
 آدو را به آدو را نشاندند است آدو اسم واحد بود چه خواستی که همزه
 نشاندند و در این سبب علتش که اصل او آدو بود در آخرش الف و نون
 ماضیه را آوردند با الف بدل کردن ماضیه را آوردند تا از آدو و گفت آدو
 شد با آدو نشاندند و او را به نون در موضع چهارم بنیاد شد و نون را
 را با بدل کردند آدو را به آدو بنیاد شد آدو بنیاد شد تا که آدو است آدو
 واحد بود چه خواستی که در آخر را به نون سازند و در این سبب علتش که اصل او
 آدو بود در آخرش و او را نون در آورند با با نون در آورند تا که آدو
 گفت آدو بنیاد شد با آدو بنیاد شد و نون بنیاد شد و نون بنیاد شد
 بعد از آنکه در سبب تعیین نون بر آورد و او را با حذف کردند آدو بنیاد شد
 یا چه آدو بنیاد شد و او را به نون در آورند با با نون در آورند تا که آدو
 را انداختند بعد یکس که ما قبلش مفتوحه آن را و او را با الف بدل کردند با

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و ثانی رافعه و او ند با حرف اول و ثانی و ثانی رافعه و او ند و ثانی
مصدر یا رافعه گردند از برای بیان کردن فعل و ثانی رافعه و او ند
و او ثانی قبلش مفعول آن و او را با حرف به نکرده یا حرکت و او
را انداختند نهاده یا با حرف سر تا قبلش مفعول آن و او را با
به نکرده یا جبر و او را که در فعل ماضی مضارع معلوم باقی
چون کرده شده بود و بی نیز باقی به نکرده و ثانی
یعنی که در اصل رافعه بود و جبر و او را که در فعل مضارع
معلوم یا به نکرده شده بود و بی نیز باقی به نکرده
یعنی مصدر معلوم دیده شد و جبر و او را به نکرده
یا به نکرده و او را که بر وزن کمال فعل انداخت
چون رافعه و او را که در جبر و او را که در جبر و او را که در جبر
رافعه و او را که در جبر و او را که در جبر و او را که در جبر
عنه معلوم شد و حرف اول و ثانی را بر حال خود گذارند
و ثانی رافعه را او ند با حرف اول و ثانی رافعه و او ند و ثانی
و او ند و ثانی رافعه یا رافعه که در از برای بیان کردن فعل یا
رافعه و او را که در جبر و او را که در جبر و او را که در جبر
اسم مصدر بود و جبر و او را که در جبر و او را که در جبر
حرف اول و ثانی را بر حال خود گذارند و ثانی رافعه و او ند با حرف اول
و ثانی رافعه و او ند و ثانی رافعه و او ند و ثانی رافعه و او ند
رافعه و او را که در جبر و او را که در جبر و او را که در جبر
رافعه و او را که در جبر و او را که در جبر و او را که در جبر
رافعه و او را که در جبر و او را که در جبر و او را که در جبر

[illegible]

۱۲

[illegible]

و بافتن کما فی بعضی از این بار با بعضی بدل کنند با حرکت یا
آنرا انداخته بکسر تا قبضه مفتوحه ای با بار با الف بدل کرده
آوردند انداخته حرکت بهره را نقل کرده معنی را نوشتند
بعد از آنکه حذف کردیم یونانی را حذف کردیم حرکتی که
معنی را نوشتند بود الف را بر دادند آنرا شد از بار با الف بدل
اصل را بر سر بود حرکت بهره را نقل کرده معنی را نوشتند بعد از آنکه
شدند با بار با الف بهره و را بهره را حذف کردند از بار با الف
آوردند که در اصل از نو بود بافتن کما فی بعضی از این بار با الف
بدل کرده با حرکت بار انداخته همه با کسر تا قبضه
مفتوحه ای با بار با الف بدل کردند بعد از آنکه الف
و و و الف را حذف کردند از نو نوشتند با حرکتی که بود
همه با نقل بود از نو انداخته همه را نقل با و و و
از بار با الف حذف کردند از نو نوشتند با حرکتی که بود
بعد معنی را نوشتند بعد از آنکه الف را بر دادند
بهره را حذف کردند از نو نوشتند با حرکتی که بود
با بار با الف بدل کردند از نو نوشتند با حرکتی که بود
بعد بافتن کما فی بعضی از این بار با الف بدل کردند
از انداخته بعد با کسر تا قبضه مفتوحه ای با بار با الف
بدل کردند بعد از آنکه الف را بر دادند آنرا شد از بار با الف
ساخته کردند از نو نوشتند با حرکتی که بود
معنی را نوشتند بعد از آنکه الف را بر دادند
حذف کردند و نوشتند معنی را نوشتند بعد از آنکه

محمد بن قيس بن جويان والى مكة واهلها واهله

[illegible]

ثروون کسره همزه را بجزیره کشیده و از جوارحه
و او را از میان مانی و او با تا خط سبانه از کسره
بدر خط نه بر خط ثروون ثروون کسره همزه همزه
ثروون کسره همزه را در خط با خط مانی با خط مانی
شده بود در خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
شد الف و او الف را حذف کرد و ثروون ثروون
کسره همزه کسره همزه را بجزیره بدل کرد و از جوارحه
و او را از میان مانی و او با تا خط سبانه از کسره
بدر خط نه بر خط ثروون ثروون کسره همزه همزه
همزه را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
نواکس همزه را حذف کرد و خط مانی با خط مانی
همزه را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
ثروون کسره همزه را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
سپاسگش همزه را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
ثروون کسره همزه را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
باف بدل کرده شده بود در خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
همزه الف را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
شد همزه حرکت همزه را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
الف را از خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه
حکایت که معلق در خط مانی با خط مانی کشیده و از جوارحه

[illegible]

[illegible]

مشترب مع شد ضرب نفل بود آن را انداختند انفاست که نفل شد میان
یا و تنوب با با انداختند و در وقت که می خوانند یا چه باشد یا بود حنیف و ای که در
فعل ماضی معلوم با الف بدل کرده اند و وجودی می باشد یا نه یا بود
انفا شد میان الف و تنوب نیز الف و تنوب را حذف کرده اند مثلاً
یا چه مشترب می بود کسره با کاف بود این را انداختند بعد از این که کاف
شد میان یا و تنوب یا را حذف کردند مثلاً شد یا چه شد یا بود
حنیف یا کس که در فعل ماضی معلوم با الف بدل کرده اند و بعد از این که
بدل کردند بعد از انفا شد میان الف و تنوب نیز الف یا حذف کردند
مثلاً شد مشترب می بر حار حذف است یا چه مشترب می و کسره و ما
نفعل کرده معلوم داشتند بعد از انفا شد میان یا و تنوب یا حذف
کردند و آنچه که معلق داشتند نیز آن را با هم دادند مثلاً شد مشترب می را
حذف کردند از بر این است که فعل مضارع
ست هم می کار می نهادیم و می نهادیم که شیطان من علمم
مالک این ه صرف می ظهور الدین
و این نوشته ظهور الدین اگر کسی دعوت کند باطل کرد و آن در حق گوید

محمد
۱

روضه شاد کوه خندان
 سنده قاتقادر
 بابا محمد غفران
 میرزا حسن
 کبود
 ۹۲



در این کتاب از کتب معتبره
 و معتبره است

از کتب معتبره
 و معتبره است
 و معتبره است
 و معتبره است

